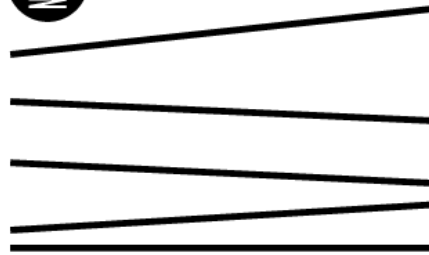

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Blanchard, Pierre.; efter Pierre Blanchards
franske Original bearbejdet af Karl Dielitz :
med ni illumerede Billeder.

Titel | Title:

Tag Dig i Agt! : en Samling af smaa
Fortællinger, der ere skikkede til at afholde
Børn fra Handlinger, som kunne blive farlige
for dem

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. Steens Forlag, 1844

Fysiske størrelse | Physical extent:

96 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

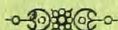

Imidlertid kom hans Søn Felix, der af lutter Kjedsommelighed ikke vidste, hvad han skulde foretage sig, saae Bøssen og greb den med stor Glæde. „Det er ypperligt," sagde han ved sig selv, „nu skal jeg engang rigtig exercere med Faders Gevær! — Retter Eder! Gevær paa Skulder! Præsenteer Gevær! Lad!" — Man skulde have troet, at et heelt Compagni holdt Dvælses paa Terrassen, saaledes streg og støiede han. Ingen agtede paa hans farlige Leg. Kun hans Søster Antonie, der var eet Aar ældre end han, spadserede i Haven. Saasnart hun bemærkede sin Broder, sagde hun til ham, at han skulde sætte Geværet bort. Men han gjorde det ikke og sagde: „Man mærker dog strax, at du er en Pige; naar du blot seer en Flint, saa bliver du strax bange. Da ere vi Drenge dog ganske anderledes; naar jeg bliver stor, vil jeg være Soldat! See engang, hvor godt jeg allerede kan exercere med et Gevær: Gevær paa Skulder! Præsenteer Gevær! Fyr! — Tag dig nu kun i Agt, Antonie!"

Og den uforsigtige Felix sigtede paa sin Søster, som ganske forfærdet raabte til ham: „Felix! Felix! lad dog være med den Spøg!" med disse Ord løb hun bag en Stikkelsbærbush; hendes Broder lo af Hjertenslyst, og raabte efter hende: „Antonie, tag dig i Agt!"

Tag Dig i Agt!

En Samling af smaa Fortællinger,
der ere stikkede til
at afholde Børn fra Handlinger, som kunne
blive farlige for dem.

Efter Pierre Blanchards franske Original
bearbejdet
af
Karl Dielz.

Med ni illuminerede Billeder.

Kjøbenhavn.

Bog- og Papirhandler C. Steens Forlag.
Trykt i det B. Schlesinger'ske Bogtrykkeri ved N. H. Stenderup.

1844.

15.-241 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020834375

Tag Dig i Agt!

En Samling af smaa Fortællinger,

der ere skiftede til

at afholde Børn fra Handlinger, som kunne
blive farlige for dem.

Efter Pierre Blanchards franske Original,

bearbejdet

af

Karl Dielitz.

Med ni illuminerede Billeder.

Kjøbenhavn.

Bog- og Papirhandler C. Steens Forlag.

Trykt i det B. Schlesinger'ske Bogtrykkeri ved N. S. Stenderup.

1844.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Capitulum i. 1. 1.

Indhold.

	Side
1. Reden i Træet	1.
2. Flodens Bredder	14.
3. Et særegent Uheld	17.
4. Alcibiades, legende som Barn i Athens Gader	20.
5. Fader Simon eller de tre Ulykker	22.
6. Taget	26.
7. Isen	29.
8. Bernhard, Elismunden	31.
9. Steenkastet	42.
10. Knivene og Saxene	49.
11. Tag dig iagt med Lysen	51.
12. Den Ubetænkfomme	53.
13. Med Ilden maa du ikke lege	57.
14. Vær forsigtig naar du er varm	60.
15. Gydepotten med den kogende Kjedsuppe	61.
16. Den lille brændte Pige	64.
17. De tre uforsigtige Dreng og den unge Helt	66.
18. Den ituslagne Vinduesrude	72.
19. Knappenaalene	75.
20. Stoleryggen	77.

	Side
21. Det farlige Fald	77.
22. Drens Horn	78.
23. Geværet	79.
24. Rækværket paa Trappegangen	82.
25. Naalen i Suppen	84.
26. Naalen i Stolen	85.
27. Forskrækkelsen	86.
28. Bierne	89.
29. Brenden og Vinduet	92.
30. Sommermandens Værktøi	93.
31. Krudthornet	94.

Forfatterens Fortale.

Lusinde Farer er Barnet udsat for; ved dets Mangel paa Erfarenhed finder det Klipper i alle sine Omgivelser; hvor ofte maa ikke den moderlige Omhed lede dets Skridt, vaage over dets Lege og Handlinger, hvor ofte tilraabe det: „Tag Dig i Agt!“

For at komme denne Moderens rastløse Narvaagenhed til Hjælp har jeg skrevet denne Bog. Jeg samlede, om jeg tør udtrykke mig saaledes, de Farer, for hvilke Barnet fornemmeligt er udsat, og fremstillede dem i smaa Fortællinger, som Børnene nu selv kunne læse. Ved de Oplysninger og Evar, som deres under Læsningen gjorde Spørgsmaal kunne fremkalde, ville disse Fortællinger endnu dybere indpræge sig i deres Sjæl og blive dem som Erfaringer, de ikke behøve først at gøre paa deres Beføstning. Den letsindige Dreng, der netop er i Begreb med at foretage sig noget, som kan gøre ham Skade, erindrer sig maaskee den lille Historie, han selv læste i den lille Bog eller hørte forelæses af den, og vil paa denne Maade undgaa den Ulykke, han vilde styrte sig i. Jeg siger: „maaskee,“ thi jeg vil ikke fordrifte mig til at udgive denne Bog for et

almindeligt Bevaringsmiddel; men en eller anden Ulykke fandt den dog forebygge. Denne Tanke var tilstrækkelig for mig, og jeg smigrer mig med, at de kjære Forældre ville være mig Tak skyldige derfor; de finde jo dog deres bedste Glæde i den Omhu, de maae anvende paa deres Smaa.

Ved at sammenstille disse Ulykkestilsælde, maatte jeg frygte for een Ting: at det Barn, som kun skulde gjøres forsigtigere, skulde blive frygtagtigt. Og det vilde gjøre mig meget ondt; thi altfor stor Engstlighed for Faren vil, naar denne Engstlighed ikke reiser sig af Feighed, ligesom føre dertil; og hvis jeg for min Søn skulde vælge mellem Farer, der sætte Livet paa Spil, men øve Modet, og Forsigtighedsregler, der fornødre Hjertet og gjøre Drengen til en Kjællingepreest, saa vilde mit Valg snart være gjort; min Søn skal leve, men blive en Mand! Hele vort Liv er en Løbebane, paa hvilken vi møde mange Uheld; det er godt, tidligt at vænne sig til at beseire dem. Fru de Genlis fortæller i sine „Souvenirs“ at en fireaarig Prinds var saa forvænt til altid at føres i Ledebaand, at han aldrig, selv ikke i et med bløde Tæpper belagt Værelse, vovede at gaae alene. Hans kvindelige Omgivelse maatte dog endelig for Alvor see at bringe det dertil, og engang slap de Ledebaandene, for at Drengen i det mindste skulde gjøre nogle Skridt alene. Da den unge Prinds saa sig saa forladt, blev han staaende urokkeligt; hvis han imidlertid vilde hen til Aarmen igjen, saa maatte han endelig, da denne bestemt vægrede sig ved at komme ham til Hjælp, fatte den Beslutning at vove

nogle Skridt. Men først bragte han sine Arme bag paa Ryggen, greb med hver Haand et Ledebaand og gik saa hen til Almenen. — Man maa vaage over Barnet, det forstaaer sig, men man maa ogsaa paa samme Tid frygte for at vænne det til at gaae i Ledebaand dets hele Levetid; altfor megen Forsigtighed har bestemt en skadelig Indflydelse paa dets Charakter og bereder det en ulyksalig Frygt for de Dage, da Selvstændighed bliver nødvendig, da kun Mod kan redde. Derfor har jeg, især, da jeg henvender mig til Børn, søgt at forene to vanskelige Ting: jeg vilde gjøre dem opmærksomme paa de talrige Farer, der omgive dem, men dog paa samme Tid indgyde dem den Dristighed, der netop befrier os for en Deel af disse Farer. Men med alt det frygter jeg dog for, at mine smaa Læseres Indbildningskraft mere skal beskæftiges med Ulykkerne, end deres Mod opflammes ved mine Fortællinger. Og derfor maa jeg overlade til Forældres og Læreres Klogskab, at mildne hvad de troe, altfor meget kunde ryste den letbevægelige Indbildningskraft; de maae bedre end jeg kjende deres Børns Charakter og Temperament, og derfor ville de forstaae at lede dem herved. Flere af disse smaa Fortællinger har jeg, for at formilde altfor stærke og for Barnealderen altid skadelige Indtryk, forsynet med morende Billeder. Gjerne vilde jeg have gjort det endnu oftere; men jeg maatte, det var jo det egentlige Formaal, jeg havde sat mig, lade den Ulykke fremtræde, der udspringer af farlige Handlinger og fordærvelige Lege: Det var nødvendigt, hvis jeg vilde naae mit Maal.

Man bebreide mig ikke, at have skrevet i en Stil, som man ringeagter og kalder „barnagtig;“ jeg valgte den Skrivemaade, der forekom mig at være den hensigtsmæssigste for de Læsere, jeg havde for Øie, og dem maatte jeg være forstaaelig for. Iøvrigt er en saadan Bebreidelse altid mindre grundet, end fremkaldt af ondt Lune; thi denne Stil er saa naturlig, at alle Mødre betjene sig af den, naar de tale til deres Børn; deres Følelse siger dem, at det er den eneste hensigtsmæssige. Naar nu en Skribent anvender den, da vil han vist have Smag nok til ikke at blive „pjattet.“ Forresten veed jeg af Erfaring, at det ofte er vanskeligere at skrive for Børn, end for Borne.

Forfatteren taler til sine smaa Læsere.

Mine kjære Børn! Eders Mangel paa Erfarenhed og det for Eders Alder saa naturlige Letsind udsætter Eder for mange Farer. For at gjøre Eder opmærksomme paa nogle af disse Farer, har jeg skrevet denne lille Bog. Den indeholder Smaa-historier, der vistnok ville fornøie Eder, og i hvilke I see en Fremstilling af de forskjelliges Ulykkestilsælde, der ere en Følge af hiint Letsind, for hvilket man maa vogte sig, og af hiin Uvidenhed, der fremkalder saa mange dumme og ukloge Streger, men som navnlig ere en Følge af Ulydighed, et sikkert Tegn paa en slet Charakter.

Saa snart I have læst disse Historier, ville I uden Tvivl som forstandige Børn sige: O, jeg indseer meget godt, at naar mine kjære Forældre forbyde mig at klatre, lege med Ild eller med Knive og andre skærende eller stikkende Instrumenter, at tage Naale i Munden eller noget lignende, saa ville de i Sandhed ikke berøve mig en Fornøielse, men kun bevare mig for en eller anden Ulykke. Thi hvorledes vilde det vel gaae, naar de lode mig gjøre Alt, hvad jeg havde Lyst til? Naar jeg klatrede, kunde jeg let falde ned og maaskee gjøre mig stor Skade, eller endog slaae mig ihjel; naar jeg legede med Ilden, kunde jeg let brænde mig, eller endog stifte hele Huset i Brand. Har jeg ikke allerede ofte skaaret mig, naar jeg legede med Knive eller andre skarpe Redskaber, uagtet man havde forbudt mig det? Hvor let kunde jeg ikke have nedslugt en Naal, som jeg tog i Munden! Sandelig jeg vilde for længe siden være død eller i det mindste lemlæstet, naar ikke min kjære Moder med saa megen Kjærlighed vaagede over mine Handlinger og Lege!"

Saaledes ville I tale som forstandige Børn. Men nu maae I ikke troe, at jeg onsker, I skulle sidde som naglede til Eders Stole, og ikke løbe og springe. Tvertimod, hvor meget elsker jeg ikke Eders, rigtignok ofte en Smule vilde Lege, Eders altid fyrige Glæde! De smaa frygtsomme Knægte, der bestandig holde sig ved Moders Kjøle, der undertiden ikke ville løbe og springe lidt, der strax begynde at skribe ved Synet af et lille Insect, eller løbe for enhver lille Hund, som vil lege med dem — saadanne Børn ere mig imod; det er smaa forknytte Skrællinger, som enhver spotter. I derimod, I skulle være muntre og glade, lege af Hjertenslyst, naar I ere færdige med Eders Arbeide, vise Dristighed og Mod, for at I engang kunne staae som Mænd. Kun ikke uforsigtige, forvovne, dumdriftige, og fremfor alt ikke ulydige! Man kan virkelig mere sig tilstrækkeligt, uden at krybe op paa Mobler eller endog paa farligere Ting. Naar I see Eders Faders Pistoler eller hans Flint, maae I da røre ved dem? Gives der ikke lige saa behageligt Legetoi, som der ingen Fare er ved? Hvorfor skulle I lege med skarpe Instrumenter og med Ild? Hvorfor spise Aft, hvad I faae i Hænde, og løbe Fare for at blive syge eller endog at nyde giftige Ting? Seer, mine kjære Børn, saadan noget forbyder man Eder med god Grund, og dette Forbud berøver Eder ingen af Eders Fornøielser. Man vil kun bevare Eder for Ulykker, som I, hvis det kom an paa Eder selv, ikke vilde kunne undgaae.

Hvis I nu altsaa ere forstandige og elskværdige Børn, saa ville I høre paa Eders kjære Forældres og Læreres gode Raad og Advarsler og i deres Forbud kun see nye Beviser paa den Kjærlighed, de have til Eder.

1.

Neden i Træet.

Badet i Taarer kom Victor, en niaarig Dreng, til sit Hjem. „Åk, kjære Fader!“ udraabte han, „naar du vidste, hvad der er skeet! Åk, hvilken Ulykke!“

„Nu, er den da saa stor,“ svarede Faderen, „at den kan gjøre dig i den Grad bekymret, som du synes at være?“

„Ja, ganske vist! du kjender jo Karl, Herr Dorvilles Søn? Han er kun eet Aar ældre end jeg, og maaskee er han allerede død i Aften!“

„Store Gud! hvad hører jeg! hvad er der da hændet den arme Dreng?“

„Åk, kjære Fader! vi ere Alle Skyld deri! Vi vare fem eller sex Drenge, der legede paa Engen. Du husker vist endnu, at du allerede tidligere har givet mig Tilladelse dertil. Medens vi løb omkring og legede, bemærkede vi to Fugle, der hele Tiden fløj skye rundt om det store Træ,

der staaer midt paa Engen. Strax raabte Georg: Her er en Rede! her er en Rede! den maae vi see at finde! Ja lader os see at finde den! raabte Alle. Jeg maa nu tilstaae dig, kjære Fader, at jeg ligesaavel som de andre raabte, at vi skulde opsoge Reden. Du havde rigtignok forbudt mig, nogensinde at plage de stakkels smaa Fugle, og jeg havde ogsaa lovet dig, ikke at gjøre det; men i hiint Dieblif tænkte jeg ikke derpaa. Efterat Georg havde betragtet Træet fra alle Sider, fra øverst til nederst, opdagede han en Rede, som sad paa Spidsen af en Green. Det var umuligt at naae den der; Greenen var for svag til at bære den mindste af os.

Det forekom os Alle at være afgjort, da Karl pludselig faaer i Sinde, at kalde os nogle forfnytte Kjællingeunger; han kunde godt hente den, naar han kun vilde, meente han. Det er umuligt! raabte vi, men du er selv en Kjællingeunge, naar du nu ikke bringer os den! Strax begyndte han at klatre op i Træet, og det som en Kat; vi loe Alle hjerteligt derover. Vi sprang rundt om Træet og gjentog bestandig: paa den tynde Green kan han dog ikke holde sig!

Jeg vil ærligt tilstaae dig Alting, kjære Fader: jeg vilde ogsaa klatre, ligesom han; jeg fattede om Træet, og

sagde til Julius, at han skulde understøtte mig. Han holdt mig nu med sit Hoved, da den stakkels Karl, som paa ingen Maade vilde have Ord for at være forknøbt, allerede var kommen til den bevidste Green. Men da denne boiede sig stærkt under hans Fødder, saa betænkte han sig paa at gaa videre og var allerede i Begreb med at stige ned igjen, da vi paany begyndte at gjøre os ly: stige over ham og raabte af alle Kræfter: Han faaer den ikke! Han faaer den ikke! Nu blev han dreven af sin Urgjerrighed og gik fremad. I samme Dieblis knæf: fede Grenen, og den arme, ulykkelige Karl faldt ned paa Jorden. Julius, der holdt mig, blev saa bange, at han slap mig, og jeg faldt ogsaa, men jeg har ikke gjort mig nogen videre Skade.

Strax omringede vi den ulykkelige Dreng; han gav ingen Lyd fra sig, og Blodet styrtede ud af hans Næse og Mund. Vi raabte uophørligt til ham: Karl! Karl! saa svar os dog! Men nei, vi troede, han var død. Der stod vi nu rundt omkring ham og græd Alle; men Julius hentede hurtigt en Mand, der gik over Engen i nogen Afstand fra os. Da han saa den stakkels Karl, rystede han paa Hovedet og sagde: Den ulykkelige Dreng, om han endogsaa lever endnu, saa vil han dog ikke kunne

holde det længe ud! Ved disse Ord græd vi endnu stærkere. Manden tog den stakkels Karl i sine Arme og bar ham hen til Herr Dorville. Vi fulgte ham Alle, idet vi sagde: Det er alene vor Skyld; havde vi ikke gjort os lystige over ham, da han mærkede, at Grenen var for svag til at bære ham, saa var han stegen ned igjen; vi ere altsaa ene og alene Skyld i hans Ulykke!

O kjære Fader! naar du havde seet, hvor hans Moder græd, da Manden overgav hende den med Blod bedækkede Dreng, der ikke gav nogen Lyd fra sig! Vi vovede ikke at træde ind i Huset og løb hjem Allesammen.

„Gik mig nu, kjære Fader, er det ikke en stor, meget stor Ulykke?“

„Jo, min Søn, den er meget stor,“ svarede Faderen, „og jeg er ret bedrøvet over, at du var tilstede; dit hele Liv igjennem vil du tænke derpaa og gjøre dig Bebreidelser derfor; thi du tilstaaer jo selv, at han uden Tvivl var stegen ned igjen, naar I ikke ved Eders Spot havde ægget hans Værgjerrighed. Hvor kunde I dog handle saa ubesindigt! I kjendte Faren meget godt, og derfor er Eders Opførsel lige saa strafværdig, som om I selv havde stødt ham ned af den ulykkelige Green. Hvor langt klogere og smukkere vilde I ikke have handlet,

naar J havde gjort ham opmærksom paa Faren og der-
ved bevæget ham til ikke at gaa videre. Al, min Søn,
hvor dybt maa jeg beklage, at ogsaa du kunde lægge saa
megen Ondskab for Dagen.

Men Karl er, uagtet hans Ulykke, heller ikke fri for
Dadel; hans Forfængelighed hindrede ham i at foragte
Eders grusomme Spot, og allerede, da han klatrede op
i Træet, var han ulhydig mod sine Forældre. Det er
fornuftige Folk, der bestemt have forbudet ham en saadan
Fornoielse. Hvad mig angaaer, saa veed du ret godt,
min Søn, at jeg een Gang for alle har forbudet dig
den Klatren i Træerne; men du har ikke agtet paa mit
Forbud, og maastee vilde jeg i dette Dieblif have din
Død at begræde, naar ikke din Legekammerat ved sin
Ulykke havde affrækket dig. Gaae bort fra mine Dine;
jeg vil ikke forøge din Smerte ved mine Bebreidelser, og
jeg vil heller ikke nu see dig om mig!"

J flere Dage var det endnu uvist, om Karl kunde
gaae det igjennem eller ikke. Endelig efter en lang og
meget smertefuld Sygdom, lod han sig igjen see blandt
sine Legekammerater; men han var langt fra ikke den, han
tidligere havde været: i et heelt Aar var han blind, og
Hørelsen havde han mistet for sin hele Levetid.

Flodens Bredder.

Solen steg frem over Høiene og kastede sine glimrende Straaler paa Trærnes og Bussenes beduggede Blade. Oplivede ved dens milde Nærværelse lode Fuglene fra alle Sider deres Sang høre og hoppede muntert fra Green til Green. Samme Glæde viste sig i Floden, der bugtede sig ved Siden af mig: en Mængde Insekter legede paa dens Overflade, og de flinke Fisk svømmede omkring i det gjennemsigtige Krystal.

Ogsaa mit Hjerte var berøget af Naturens Glæde. Langsomt gik jeg frem i Skyggen af de blomstende Hvidtjørne, da jeg mellem Pilene, der stode i nogen Afstand fra mig paa Flodens Bred, saa en Skare Mennesker komme hen imod mig. Snart kunde jeg kjende Stedets Præst i hans sorte Præstekjole; han fulgtes af et stort Antal unge Drengene og Piger paa omtrent sex til tolv Aar; Pigerne vare alle hvidt klædte og havde Blomster i Haaret; Drengene bare hver en hvid Rose i den høire Haand; deres Fædre og Mødre sluttede Toget.

Alf Sangen mærkede jeg strax, at det var et Pigtog. Jeg blev ogsaa nu en med et hvidt Linn bedækket Pigkjorte

vaer, som fire Mænd bare uden ringeste Anstrængelse, thi den gjemte et Barns affjælede Legeme. Det var, som jeg erfoer, en riig Forpagters eneste Søn. Han var druknet ved sin Uforsigtighed, da han legede for nær ved Randen af Floden. Ak, hvor bedrøvede vare ikke Moder og Fader! Da denne var en retskaffen og menneskekjærlig Mand, der med Glæde, hvor det var ham muligt, tjente Enhver i Landsbyen, saa kunde det ikke være andet, end at ogsaa Enhver tog oprigtig Deel i hans Sorg, og ikke lod sig afholde fra at følge Sønnen til hans sidste Hvilested.

Da Toget var kommet til et Sted, hvor Floden dannede en Bue og ved sit hurtigere Løb aldeles havde undergravet Bredden, lod den Geistlige det standse. Ligkisten blev sat i Trærnes Skygge, og Børnene, der hidtil havde gaaet i to Rækker, stillede sig omkring Præsten, der talte dem med følgende Ord:

„Mine kjære Børn, der see I Kisten, som indeslutter den Dreng, der endnu for to Dage siden legede muntert med Eder paa dette Sted; han var ligesaa sund som I, ligesaa livsglad som I; nu ligger han bleg og affjælet, hans Legeme vil snart aldeles opløses og hensmuldre til Støv. Man skulde troe, at dette Barn endnu havde et langt Liv for sig, og at I skulde blive gamle sammen.

Men midt under Eders muntre Lege overraskede Døden ham. Denne hans Død er, mine kjære Børn, en stor og alvorlig Lære for Eder. Deels siger den Eder, at det yngste og sundeste Menneske pludselig kan blive dens Bytte, og deels tilraaber den Eder, at det Barn, I see ligge affjælet for Eder, har tildraget sig den ved sin Uforsigtighed; og denne Uforsigtighed var Frugten af hans Ulydighed. Ofte, jeg veed det, saare ofte havde hans omme Moder advaret ham mod her at nærme sig til den farlige Strand; men da han ikke hørte paa hendes kjærlige Formaninger, saa maatte han døe. Ville I nu handle som han? Seer, her er det Sted, hvor han fandt sin Undergang, her er det Grønsvær, hvor han gled ud med Fodderne og styrtede i det brusende Vand; I have Alle seet ham styrte ned. I maatte Alle være Vidner til, hvorledes han kæmpede med Strømmen, der rev ham bort; men han forsvandt snart for Eders Dine, og da man fandt ham, var han ikke meer!"

"O mine kjære Børn, værer dog opmærksomme paa Eders Forældres og Eders Læreres advarende Stemme, følger dog deres Raad, de ville jo kun Eders Bedste, og i ethvert Dieblif af deres Liv sitre Fader og Moder ved de mange Farer, der omgive deres Børn paa alle Sider.

Høre I den affjælede Drengs Moder hulke? Bemærke I hans Faders dybe Kummer? lærer deraf, hvor dyrebare Børn ere for deres Forældre og hvor grusomt det er af Eder, naar I ved Eders Letsind sønderknuse deres elskende Hjerte!"

Nu lod den ærværdige Præst Ligklædet tage bort fra Kisten, som et Dieblif blev aabnet, for at Børnene endnu engang kunde see den døde Legekammerat.

Da Kisten igjen var slaaet til og Ligklædet udbredt derover, gav den Geistlige Tegn til Opbrud. Langsom stred man til Kirkegaarden; Sangen begyndte paany; Toget bortfjernede sig, og en Time efter laa det ulykkelige Barn allerede i Jordens Skjød.

 3.

Et særegent Uheld.

Jeg have nu, mine kjære smaae Læsere, hørt om de Farer, som man udsætter sig for ved at klatre op i Træerne; jeg har ogsaa fortalt Eder om den Ulykke, der vederfores et uforsigtigt Barn: her er nu en mindre alvorlig Historie.

En Dreng, som jeg ikke vil nævne, thi det var en altfor stor Døgenigt, trængte sig gjennem en Hæk ind i

en Frugthave. Da han var kommen der, betragtede han med Henrykkelse en Mængde store Træer, der hang fulde af de herligste Frugter. Man har slet ikke nødig at spørge, om han fristedes til at sætte sig i Besiddelse af en Portion af Frugten: den lille Tyv var jo kun i denne Hensigt trængt ind i Haven. Et kosteligt Æbletræ var der især, som loffede ham; og da Drengen var meget rast og behændig, sad han snart midt oppe i Træet.

Allerede begyndte han at gjøre sig tilgode, da Havens Herre traadte ind ad Havedøren med sin store Hund. I kunne selv bedømme, om dette Besøg kom den lille Tyv beleiligt. Da Eiermanden imidlertid havde en lang Strækning at gaae fra Havedøren hen til Træet, saa troede Drengen, at han endnu havde Tid nok til at stige ned og trække sig tilbage igjen gjennem Hækken. Da han vil udføre dette, glider han ud med Foden, og den lille Skjelm falder fra Green til Green. Det mindste, der kunde vederfares ham, var at brække en Arm eller et Been. Han kunde nok have fortjent det, og uden Tvivl vilde Ingen have beklaget ham, thi han var en Tyv; men den lille Patron var lykkelig nok og blev hængende ved Remmen i sine Beenklæder paa en gammel afbrudt Green, saa at han omtrent ti Fod over Jorden sprællede

i Luften, uden at det var ham muligt, at befrie sig af denne p inlige Stilling.

Eiermanden, der havde seet sine æbler rulle ned, blev ikke lidet forundret over at finde en Dreng i Træet, og det i en ganske usædvanlig Stilling. Havde Herren ikke v eret en venlig, menneskek j rlig Mand, som gjerne glemte, at den lille Spitsbub vilde best jele ham, saa havde han ikke ilet med at komme ham til Hjælp. Han besteg imidlertid selv Træet i den Hensigt, at befrie Drengen; men da han saae, at Grenen, hvorpaa den lille Tyv hang, var stærk nok til at bære ham, Buxeremmen holdt fast, og Drengen ikke var i nogen videre Fare, saa lod han ham til Straf spr elde en Stund. Han steg ned og lod alle Landsbyens Børn komme til, for at gotte sig ved dette Skuespil. Hvor meget disse gjorde sig lystige over den i Luften h engende Kammerat, kunde I vel tænke  der; der var naturligvis Ingen, som havde Medlidenhed med ham, thi han var jo en Tyv. Drengene dandsede rundt om Træet, spiste med stor Appetit de nedfaldne æbler, som Eieren havde st nket dem, og raabte fra Tid til anden til den lille Dogenigt, at de smagte ganske fortræffeligt.

Da man ansaae den lille Tyv for at være tilstrække

ligt straffet, blev han løsladt; saa hurtigt han kunde, bortfjernede han sig skamfuld, under sine Legekammeraters Fløiten og Piben.

Herren raadede ham til aldrig at komme igjen, i det han pegede paa sin store Hund; og man kan nok tænke, at det ikke faldt Drengen ind, at aflægge flere Besøg i Haven.

Hans komiske Uheld blev imidlertid ikke saa snart glemt; de andre Børn vilde ikke mere lege med ham, og, naar man saae ham nærme sig til et Huus, slog man Døren i for Næsen af ham, som om man frygtede for, at det kunde falde ham ind at rapse noget.

4.

Alcibiades, legende som Barn i Athens Gader.

Alcibiades var en af de berømteste Mænd i den græske Fristad Athen. Man fortæller et Træk af ham, der viser, hvor trodsig og lidet fornuftig han var i sin Barndom. Engang legede han i en af Athens Gader med flere jævnaldrende Drenge. I det Dieblif, da Legen er meest levende, kommer der en Vogn forspændt med

Drer, og Rudsken raaber allerede langt fra til Børnene, at de skulle gaae af Beien. De ere Alle villige til at adlyde, med Undtagelse af Alcibiades, der beder Rudsken at holde saa længe til Legen er forbi. Som man let kan tænke sig, leer denne af Drengen, og i det han vedbliver at drive Drerne fremad, svarer han ham: „Gaa eller bliv, som Du har Lyst; jeg kjører til!“ — „Godt, saa kjør over mig, hvis Du tør!“ siger Alcibiades og kaster sig tværs over Beien. Ganske forbauset over det lille Trodsbored, og nu fuldkommen overbevist om, at Drengen for lader sig knuse, end han vil give efter, viser Rudsken sig naturligviis som den Klogere, standser sine Drer og giver Drengene Tid til at ende deres Leg. —

Troer kun ikke, mine kjære unge Læsere, at jeg fortæller Eder denne Historie, for at I skulle bære Eder saaledes ad som Alcibiades. Det vilde være at give Eder et meget daarligt Raad; thi jeg opmuntrede Eder jo kun til Trodsighed og lærte Eder tillige, hvor let man kan miste Livet eller blive lemlæstet. Rudskene og Kjøresvendene ere ikke altid saa foielige og eftergivende som hiin Atheniensker; ofte lade de deres Kjøretøi rulle lige saa hurtigt igjennem Gader, der ere opfyldte med Mennesker, som om de kjørte paa en øde Glette; og naar man hos

os ikke tog sig i Agt og i Tide gik af Veien for dem, saa vilde man temmelig ofte blive fjørt over.

Det er ikke rigtigt, naar Børn, især i store Stæder, løbe og lege paa Gaden; hvor let kan der ikke skee en Ulykke! Undgaaer det, mine kjære Smaa; der er jo sikre Legepladser nok, og værer, selv naar I ikke lege, dog altid ret opmærksomme og forsigtige, naar I befindes Eder paa Gaden.

5.

Fader Simon, eller de tre Ulykker.

Der var engang en lille Mand, han var neppe fire Fod høi, var lam og havde kun eet Die og een Arm: Folk kaldte ham Fader Simon. Undertiden løb uartige Gadedrenge efter ham og gjorde sig lystige over Mandens lingen. Det var dog ikke smukt af Drengene! Ofte spurgte de ham spottende, hvorledes han var bleven til en saadan Krøbling.

„I smaa Skjelmer,” svarede han engang, „det skal jeg sige Eder: jeg var lige saa letfærdig en Gadedreng, som I. Havde jeg været artig og lydigh, saa vilde jeg nu hverken være eenøiet eller lam eller eenarmet.”

„O, fortæl os det, Fader Simon, fortæl os det!“
raabte Gadedrengene og sprang rundt om den lille Mand.

„Ret gjerne, svarede Fader Simon; „thi skjøndt der ikke er synderligt ved Eder, saa holder jeg dog for meget af Eder, til ikke at ønske, at I maae bevares for lignende Ulykke. Men horer opmærksomt efter og sørger for, at jeg kan komme til at sidde, thi med mit lamme Been bliver jeg snart træt.“

Da han havde sat sig og Drengene stode opmærksomme omkring ham, vedblev han:

„For halvtredstindstyve Aar siden, — jeg var dengang omtrent saa stor som den mindste af Eder Knegte — legede jeg gjerne med Dyr, og jeg maa tilstaae Eder at det ofte morede mig, naar jeg kunde plage dem; ja, ja, jeg var dengang netop lige saa uartig og ondskabsfuld, som I!“

„Simon, Simon, sagde min gode Moder ofte, du vil dog engang blive bidt eller kradset eller stødt eller slaaet! Men jeg horte ikke paa hendes Advarsler, jeg vedblev at gjøre alt, hvad hun forbød mig; dog Straffen udeblev ikke: I ville snart faae det at høre!“

„Vor Naboeerste havde en Hankat med et Skæg, der var længer end min Finger. Jeg trak den gjerne i Skægget, thi, som sagt, jeg var ligesaa slem en Knægt,

som J. Min gode Moder ophorte ikke at gjentage for mig! Simon, Simon, Ratten fradser dig engang dygtig! Men det gif hos mig ind af det ene Dre og ud af det andet: jeg holdt ikke inde med mine Drillerier. En Dag var Ratten ikke i saa godt Humeur som sædvanlig: jeg napper den igjen i Skægget, og pludselig strækker den sin ene Pote hen efter mig med saa stor Kraft og Hurtighed, at den fradser mig mit venstre Læie ud af Hovedet. Der havde altsaa den kjære Gud tugtet mig, fordi jeg ikke vilde høre min gode Moder. Saaledes havde jeg da mistet det ene af mine Læie!" —

„Neppe var jeg helbredet, før jeg begyndte mine Drillerier med Dyrene forfra; Rattene tog jeg mig nok i Agt for, thi, tænkte jeg, de have altfor skarpe Kloer. Jeg gav mig altsaa i Færd med Hundene, fordi jeg troede, at disse vare mere godmodige og vilde taale langt meer. Jeg trak dem omkring ved Drene eller i Halen, jeg red paa dem og saaledes videre. Al, hvad var jeg dog for en slem Knægt! Netop som J, netop saaledes! Min Moder advarede mig igjen: Simon, Simon, Hunden bider dig tilsidst! — Nei, nei, svarede jeg, den gjør mig Intet; og jeg drev mit usalige Spil som før. Engang kommer der en stor Hund forbi vor Bolig. For at for-

skrække den, springer jeg ud af Gadedøren og griber den i Halen. Den blev rigtignok angest derover og gjorde et stort Spring; men pludselig vendte den sig om, greb mig og bed med sit frygtelige Gab min høire Haand af mig. Saaledes tugtede Gud mig anden Gang, fordi jeg havde været ulydig mod min gode Moder: hele Armen maatte sættes af."

"Men hvis I troe, at denne anden Ulykke nu gjorde mig klog, saa tage I feil. Rattenes Kloer og Hundenes Tænder formaaede det ikke, og saaledes vedblev jeg da med mine skammelige Drillerier, idet jeg vendte mig til Hestene, der forekom mig at være meget godmodigere end hine Dyr, der allerede havde gjort mig saa uhykkelig; og havde jeg ikke plaget dem, saa vilde de virkelig heller ikke have gjort mig noget Ondt. Den gode Moder advarede mig atter utallige Gange: Simon, Simon, Hesten slaaer dig dog tilsidst! Men jeg, jeg brød mig ikke om hendes Tale. Da jeg engang gik over en Eng, hvor der græssede en Hest, som havde en rigtig smuk lang Hale, faldt det mig ind at trække en Duff Haar ud af den, for deraf at gjøre mig en Medesnor. Sagte listede jeg mig hen bag Dyret, og trak nogle Haar ud af Halen. Men Hesten vilde ikke forstaae Spøg, og slog saaledes ud efter mig, at mit ene Been blev brækket." —

„Nu have I hørt, hvorledes Gud tre Gange har revset mig strengt, fordi jeg ikke vilde adlyde min gode Moder. Tager det til Exempel, for at det ikke skal gaae Eder som det er gaaet mig!“

Mon Drengene have mærket sig det?

6.

Taget.

Fru de Cerval ilte med at komme hjem. Hun havde kjøbt nogle smukt indbundne Billedbøger tilligemed noget Legetoi, og hendes elskende Moderhjerter glædede sig allerede til det Dieblif, da hun skulde overrække disse Gaver til sin eneste Søn, den tiaarige Louis, der i nogen Tid havde været meget flittig. Louis var et elskværdigt Barn, frisk, munter og sund. Han elskede sin Moder høit, og for denne gaves der igjen paa den hele Jord ingen Gjenstand, som hun saaledes med Omhed hang ved, som hendes Søn.

Da Fru de Cerval allerede var kommen i Nærheden af sit Hjem, bemærkede hun udenfor Huset en Skare Mennesker, som ved deres Skrig og Bevægelser lagde en stor Uengstelighed for Dagen. Hun spejder omkring

sig og retter sit Die snart mod Husets meget høie Tag. Hvilket stræffeligt Syn for hende! Hun udstoder et smerteligt Skrig, synker paa Knæ, strækker i sin frygtelige Angst Armene ud og bliver nogen Tid liggende som forstenet i denne Stilling.

Den Ulykkelige! I samme Dieblif, da hun i Alanden allerede glæder sig til den Fornøielse, hun vil gjøre sin Louis ved de smukke Gaver, maa hun see sit saaderligt elskede Barn i den øiensynligste Livsfare! den letfærdige, uforsigtige Dreng vilde, uden at tænke paa den store Fare, han udsatte sig for, uden at overlægge, hvor urigtigt han handlede, bestige Husets Tag, for derfra at nyde en smuk, vid Udfigt; han kryber ud af et af Loftsvinduerne, søger at gribe den ikke fjerne Skorsteen med sin ene Arm, glider ud, kan ikke holde sig og rutscher paa Blaven ned indtil Kanten af Taget; her formaaer han endnu at gribe en Teglsteen, der er rykket lidet ud af sit Leie; saaledes bliver han nu hængende med Fødderne ud over Taget: men ved den ringeste Bevægelse, han gjør, styrter han useilbarlig ned paa Steenbroen; man tænke sig, fra et fem Etager høit Huus!

Til en saadan Scene maa den ømmeste af alle Mødre være Vidne! Ubevægelig, med Armene stift strakte

hen for sig, med Skræk og Fortvivlelse malet i alle hendes Træk, seer hun — og en Straale af Glæde spiller i hendes Ansigt — en Mand krybe ud af et Loftsvindue, hvilken hoimodig med den største Livsfare vil gjøre et Forsøg paa at redde det ulykkelige Barn; forsigtig slæber han sig frem paa Taget og er allerede kommen Drengen ganske nær; endnu et Minut, og hans Arm kan gribe den Uforsigtige.

Med sine Blikke følger den omme Moder den menneskefjærlige Redningsmands ringeste Bevægelser, og som om hun kunde være ham behjælpelig, springer hun op, stiller sig paa Tærne og strækker paaany frampeagtigt sine Arme i Veiret: „Barmhjertige Gud!“ udraaber hun med bævende, halvkvalt Stemme.

Nu er den frelsende Engel ganske nær ved Barnet; allerede strækker han sine kraftige Arme hen imod det.

Barnet vil gribe den; men Tagstenen løsnes ganske, falder ned og med den — den ulykkelige Louis. Knust og badet i Blod ligger han affjælet paa Jorden.

Da styrter ogsaa Moderen til Jorden. Hvor meget end de Omstaaende ile med at komme hende til Hjælp — det er for silde, ogsaa hun har allerede opgivet sin Aand!

Ijsen.

Det var en smuk Vinterdag; Solen straaledede paa den blaae, skyfrie Himmel og forhøiede den sneebedækkede Jords hvide Glæds; det havde frosset temmeligt stærkt den foregaaende Nat, thi Søer og Damme vare bedækkede med en Ijsflorpe.

Da Karl og Henrik havde spist Frokost, fik de Tilladelse til at gaae udenfor Huset. Karl, den Ældre, sagde til sin Broder: „Henrik, see engang Dammen, den er aldeles bedækket med Ijs. Bemærker du den Mængde Børn, der glide paa den? Skulle vi ikke ogsaa gaae derhen?”

„Veed du da ikke,” svarede Henrik, „at Moder har forbudt os, at gaae paa Ijsen?”

„Hun seer os jo ikke,” svarede Karl; forresten veed du jo nok, at Fader nyligt har sagt: Drengene skulle være dristige og behjertede; han vil jo selv lære os at løbe paa Skøiter.”

„Det er Altsammen meget godt,” svarede Henrik, „men du husker dog vel ogsaa, at han tilføiede, naar vi bleve større, og at han da selv vilde gaae med os for

at give os den første Underviisning i at løbe paa Skøiter?"

„Du taler kun saaledes,“ afbrød Karl ham, „fordi du er frygtssom; hvad mig angaaer, jeg er en rast Dreng, og jeg gaaer paa Isen.“ Neppe havde han sagt dette, før han ogsaa allerede løb til Parken og begyndte at glide med de andre Gadedrengene.

Men Henrik, der i Begyndelsen endnu betænkte sig lidt, lod sig forføre af sin Broders flette Exempel. Tysgende paa sin Kringle gik han langsomt efter Karl. Da han virkelig ikke var saa dristig som hans Broder, gik han kun meget forsigtig paa Isen, og dog faldt han vist ti Gange, før han naaede hen til det Sted, hvor de andre Drengene gled.

En gammel Mand, som gik forbi, blev staaende, og i det han støttede sig til sin Stok, sagde han til Børnene: „J Smaa der, tager Ider i Agt; saa meget stærk er Isen just ikke, og gaaer den i Stykker med Ider, maae I drufne! Glider dog her henne ved Strandbredden; der er Vandet ikke saa dybt og Isen er ogsaa fastere.“

Men Gadedrengene gjorde sig lystige over den gode Gamle, og, for ret at trodse ham, glæde de mere og mere hen imod Midten af Dammen. Men Straffen udeblev ikke længe; Isen gik itu, og alle Knægtene faldt i Van-

det. Den godmodige Gamle kaldte strax nogle Folk til, der gik i nogen Traastand; men selv var han blandt de Første, der ilte de ulydige Børn til Hjælp; de bleve Alle lykkelig, skjondt rigtignok halvdøde, trukne op af Dammen.

Man bragte Karl og Henrik til deres Forældre, der intet anede mindre end en saadan Ulykke. De to Drengs bleve modtagne meget bedre, end de havde fortjent; man bragte dem strax til Sengs, og de slap derfra med en lille Sygdom, der varede i tre Dage. Havde ikke Eldingen, som de dog saa skammelig havde gjort sig lyf- stige over, været tilstede, saa vare de alle druknede. Men dette Ulykkestilsælde forbedrede Brødrene; de gik aldrig siden paa Isen uden deres Fader.

8.

Bernhard, Slikmunden.

Der var engang en syvaarig Dreng, som hed Bern- hard, og hvem Folk kaldte „Slikmunden.“ I kunne troe, at den lille Bernhard ret vilde været en rar Dreng, naar han ikke saa ofte havde været lysten efter lækre Ting og naar han havde været mindre gridst. Men

ulykkeligviis tænkte han bestandig kun paa Spise og Drikke og Bæfterbidstener; thi neppe var han vaagnet om Morgen, før han allerede raabte: „Skal vi ikke spise Frokost endnu?“ og saa ofte han nærmede sig til sin Moder, beklagede han sig for hende over, at han var sulten. Kom hans Fader hjem, strax folte han paa hans Lommer og spurgte, om han ikke havde bragt nogle Rager med til ham? Hvo der endog besøgte hans Forældre, Onkler, Tanter, Fætttere, Alle bleve, saasnart de traadte ind i Børrelset, strax udspurgte af Bernhard, om de ikke havde bragt noget med til ham? Saa ofte han saae Barnepigen, forlangte han ogsaa strax en Tvebak eller et Stykke Smørrebrød af hende. Munden stod aldrig stille paa ham, og dog skulde man af hans Ord troe, at man lod ham sulte.

Ingen Uge forløb, i hvilken han ikke var syg i det mindste een Dag; snart havde han Ondt i Hovedet, snart i Maven, og snart havde han Kvalme; det var en evig Klagen, og at han under disse Omstændigheder ikke kunde være glad og tilfreds, er ganske naturligt; ofte plagedes han under sin Upasselighed i den Grad af sit onde Lune, at man var glad ved ikke at see eller høre noget til ham.

Omendstjondt man ved alle Maaltider gav ham be-

hørigt at spise, var dette dog aldrig tilstrækkeligt til den forslugne Dreng, overalt snuste han efter, om han ikke kunde oprive noget Spiseligt, ligesom en sulten Hund. Derfor maatte Forældrene ogsaa omhyggeligt lukke for Alting; og desuagtet forstod han at bære sig saa fiffigt ad, at maangt et Stykke Sukker, Brød, Ost eller Kjød blev hemmeligt spist af ham. Det var afgjort, at han altid satte sig i Besiddelse af de første, ofte meget umodne, Frugter i den bag Huset beliggende Have; ti Gange blev han belurret og greben i Gjærningen, ti Gange strengt revset; men desuagtet var han igjen paa Færde den følgende Morgen.

En Dag sagde hans Fader til ham: „Bernhard, da du har været noget artigere end sædvanligt, saa vil jeg i Morgen tage dig med til Herr Dumert, og der kan du saa lege hele Dagen med hans Børn.“

Bernhard sprang af Glæde, kastede sig om sin Faders Hals og kyskede ham. Om Aftenen havde den gode Moder kogt Blommer, saa søde som Sukker, og Drengen fik en god Portion deraf til sin Aftensmad; men Saften kom hun i en Skaal for at opbevare den i et Skab, der stod i den store Sal. Længselsfulde Blikke kastede den lille Fyr til Skaalen; men Moderen havde erklæret ham, at han nok kunde lade sig nøie med de Blommer,

han havde faaet, og at han paa ingen Maade fik noget af Saften, da denne var bestemt til et andet Brug.

Den følgende Morgen Klokken sex var vor Bernhard allerede paa Benene, og da det var meget smukt Veir, saa glædede han sig ikke lidet til at skulle løbe omkring i det Frie, lege med de Dumertske Børn og desuden tage dygtig til sig af Slifkerier; thi det var nu eensgang hans høieste Lykke: mere sig uden at spise kunde han ikke.

Førend han gaaer ned i Haven, træder han ind i Spisesalen, for efter god Skik, at snuse efter, om der skulde være noget at spise eller slikke. Der er Ingen i Stuen, og Skabet er, da man ikke ventede Drengen der saa tidligt, endnu ikke lukket. Hurtigt, det kunne I nok tænke Eder, kaster Patronen sig over det. Ved Synet af Skaalen, i hvilken Blommesaften er, løbe hans Tænder i Vand: med begge Hænder griber han den og sætter den for Munden. Han var saa gridst og maatte desuden frygte for, at der skulde komme Nogen, og han havde derfor nedslugt over Halvdelen af den tykke Saft uden at have smagt det. Nu maa han trække Veiret og altsaa holde inde et Dieblif; men hvilken Smag! Han faaer Ondt; thi med Blommesaften er der blandet noget, som han ikke kjender. Sagte sætter han nu Skaalen igjen

paa sin Plads, vifter sig om Munden og gaaer ganske flukøret ned i Haven.

Hvad var det vel, han havde druffet? Nu, jeg skal sige Eder det: hans Moder havde tillavet et Lægemiddel til en syg Tjenestepige og blandet Blommesaften deri, for at gjøre Smagen, der var meget modbydelig, mindre ubehagelig for den Syge. Det varede ikke længe, for Bernhard følte stor Trang til at kaste op, og i denne jammerlige Tilstand kaldte hans Fader ham til Frokosten, idet han sagde ham, at han strax efter Maaltidet skulde kjøre med ham, Bognen stod allerede færdig.

Glimmunden maatte opbyde al sin Kraft for ikke at forraade sig; han fulgte sin Fader og satte sig til Bords. Men mere formaaede han ikke; det var ham aldeles umuligt at tage endog kun den mindste Bid i Munden. Ulykkeligviis faldt netop denne Gang Frokosten saa glimrende ud, at han begyndte at græde bitterlig, da han mærkede, at han ikke var i Stand til at smage endog det Ringeste af de fremsatte Spiser. Faderen spurgte ham, hvad der feilede ham og hvorfor han ikke, ganske mod Sædvane, vilde tage for sig. Men da han ikke vilde svare, saae Forældrene sig nødsagede til at lade ham gaae fra Bordet. Det var paa den høie Tid, at vor Glimmund kunde trække sig tilbage,

thi Lægemidlet begyndte at virke. Han var i en elendig Tilstand, saa at hans Omgivelser bleve alvorligt bekymrede for hans Sundhed. Efter megen Sporgen kom han endelig frem med Svaret, at han havde slikket af den i Skabet staaende Blommesaft. Da opstod der en almindelig Latter, og, i Stedet for at beklage ham, gjorde man sig lystig over ham, thi man vidste nok, at der foruden Brækningen ikke vilde ytre sig nogen videre skadelig Virkning af Drikken. Det smukke Parti til Herr Dumert, hvoraf Bernhard havde lovet sig saa meget, kunde der naturligviis ikke blive noget af; Faderen kjørte alene, Drengen blev bragt til Sengs og behandlet af Huuslægen. Han var syg i flere Dage, og ved denne Leilighed var det, han fik det smukke Tilnavn „Slikmunden.“

Neppe vare otte Dage forløbne efter hans Helbredelse, før hans Slikkeri paadrog ham en ny Ubehagelighed. I en ikke langt fra Huset beliggende Lund saae han smukke, modne Jordbær vore, der opfyldte Luften med Bellugt. Han plukkede og spiste saa meget, at det vilde have været spildt Umage, efter ham endnu at søge noget Bær blandt disse Buste. Skjøndt han selv ikke saae et eneste Jordbær mere paa Jorden, fik han dog Die paa endnu omtrent et Dusin, men de stode ved Randen af en temmelig dyb og

jumpet Grøft, og han kunde kun plukke dem med Fare for at falde i Moradset. Hvor let kunde han, der havde spiist sig propfuld af Jordbær, have undværet disse faa; men det vilde have været altfor stor en Fordring til vor gridske Slismund; hvor frygtssom han endog var af Naturen, formaaede dog hans Begjerlighed efter, ogsaa at komme i Besiddelse af disse sidste Bær, at overvinde hans Frygt for det farlige Sted: med den venstre Haand greb han en lille Bust, som han vilde holde sig fast ved, bukkede sig ud over Grøften, for med sin høire Haand at kunne plukke Jordbærrene, der vare vorede temmelig langt ud, og stikke dem i Munden. Allerede havde han fortæret tre af dem, da Busten, han holdt sig ved, løsnedes med Roden, og han, som ikke længer havde noget Fodfæste, rullede langtsomt ned i Grøften. Der skulde J. have seet den stakkels lille Fyr pludselig sidde i Dynd til Halsen! Lykkeligviis gif der ikke langt fra denne Scene en Landmand forbi, som strax ilede til paa Drengens ynkelige Skrig og trak ham, mere død end levende og bedækket med Smuds fra øverst til nederst, op af Grøften. I dette glimrende Optog kom han nu hjem, hvor man, som sædvanlig, skjøndt han virkelig ikke fortjente det, bragte ham al mulig Hjælp og behandlede ham med den største Omhu.

Da han igjen var bleven renset — Ulykken havde ingen videre Følger — blev han naturligviis paany dygtig udleet: men heller ikke derved blev han forbedret.

Hans Legekammerater vilde engang spille ham et Puds. En af dem fortalte efter Aftale, at han til sin Geburtsdag iblandt andre smukke Gager ogsaa havde faaet af sin Tante en Krukke Syltetoi, der havde en ganske fortrinlig Smag, og hvoraf han allerede havde spist det Halve; Resten vilde han gjemme til Frokosten næste Morgen og glædede sig allerede til den udmærkede Nydelse; men tillige glemte den lille Skjelm ikke at meddele sine Kammerater, at han havde sat Krukken i sit Lysthuus, for at Confecten kunde staae rigtig frisk.

Bernhard havde, som I let kunne tænke Eder, hørt til med den meest spændte Opmærksomhed, og allerede bevægede Tunge og Læber sig, som om han spiste deraf. Om Aftenen listede han sig ind i den bevidste Have, kom til det angivne Lysthuus, og fandt ganske rigtig den betegnede Krukke. „Run en lille Smule," sagde han til sig selv, „vil jeg smage deraf!" — Men hvad siger I her, mine kjære smaa Læsere? Fra en Slikmund er den beklagelsesværdige Dreng allerede bleven til en Tyv: han tilegner sig jo fremmed Eiendom. Men saaledes gaaer det

med Lasten: fra en mindre forfalder Mennesket bestandig til en større, indtil Maalet er fuldt og den guddommelige Retfærdighed naaer ham! —

Hans Kammerater, der lurede paa ham, bemærkede nu, hvorledes han med bævende Haand greb Krukken og gridst bragte en god Portion af den formeentlige Confect til Munden. Diebliffeligt sprang de frem, og raabte: „Slifmunden er narret! Leer den begjerlige Bernhard ud!“ Og saaledes fulgte de den stakkels ganske skamfulde Dreng hjem, hvor han endnu fik en streng Røvselse af sine Forældre. De skjelmste Smaa havde kommet Leer og Jord i Krukken og stroet noget Sukker ovenpaa.

Den Retfærdighed maa jeg imidlertid lade ham vedomst, at han fra denne Dag af aldrig tiere udstrakte sin Sliffen til Ting, som ikke tilhørte ham, hvormeget han endog ofte kom i Fristelse dertil; strængt taget tilhørte rigtignok heller ikke de Læfrerier ham, hvilke han tilegnede sig i sine Forældres Huus. Men det kunde han nu een gang ikke mere lade være: denne affhyelige Bane havde allerede slaaet altfor dybe Rodder hos ham; derfor vedblev han ogsaa stadig dermed, uagtet han fra Dag til Dag mere undergrov sin Sundhed derved.

En smuk Sommerdag i Skoleferienne gif Bernhard,

medens hans Kammerater legede muntert paa Engen, alene langs med en Hæk, ved hvilken der voksede smukke røde Bær, som han endnu aldrig havde seet. Strax skulde han slikke: han plukkede sig en Haandsfuld og nedslugte dem med stor Begjerlighed, uden engang at vide, hvorledes de smagte. Synderlig behagelig maatte denne Spise nok ikke være; thi neppe vare de nede, før der overfaldt ham en stærk Kvalme, som advarede ham imod at spise mere. Sorgmodig gik han hen til sine Kammerater og satte sig paa Græsset under en bestandig Trang til at kaste op; men han tog sig nok i Agt for at lade sig mærke med noget, thi da vilde der ikke have været nogen Ende paa de Andres Spot. Lykkeligviis kom Naturen ham til Hjælp: han maatte flere Gange kaste op, og paa denne Maade blev han befriet for de giftige Bær, der endnu ikke vare komne ned i Maven. Drengene førte ham hjem, og ved en duelig Læges Hjælp kom han sig efter flere Ugers Forløb; thi de røde Bær indeholdt en temmelig stærk Gift, hvoraf han useilbarlig var død, hvis ikke hans gode Natur strax havde hjulpet sig selv. Men Sygdommen angreb ham saaledes, at han endelig tog den faste Beslutning aldeles at aflægge sin stygge Bane, hvor til især en sorgelig Begivenhed var ham behjælpelig, der kort Tid efter tildrog sig i en nærliggende By.

En Dreng blev paa en Fesidag tracteret af sin Fader med et Glas Viin, som smagte det unge Menneske særdeles godt. Da det Halve endnu var tilbage i Flasken, og Drengen havde mærket sig det Sted, hvor Faderen opbevarede den, saa havde han i Sinde at drikke lidt endnu af denne fortræffelige Viin, saasnart han blev alene. Der forløb imidlertid nogle Dage, før han fandt Leilighed dertil. Ulykkeligviis var nu hans Moder nødt til at gaae hen til en Naboerske. Det ulukksalige Barn, der troer at kjende den rigtige Flaske, tager denne frem af Skabet, skjænker sig et Glas og styrter det ned. Men allerede i samme Dieblis mærker Drengen, at han har begaaet en stræffelig Feiltagelse. I Munden, i Halsen og i hans Indvolde raser en brændende Ild, som med hvert Sekund bliver heftigere. Neppe formaaer han endnu at raabe om Hjælp: allerede ligger han paa Jorden og vrider sig som en Orm. Moderen, som netop er kommen hjem, styrter til; men tale kan den Ulykkelige ikke længer, han peger kun paa Flasken, der endnu staaer for ham. Der seer nu den beklagelsesværdige Kone, at hendes Son har drukket Skedevand. Man giver ham strax Mælk, Vand og Eddike at drikke, man sender Bud efter Lægen — men Alt er forgæves! Allerede to Timer efter har den stakkels

Dreng opgivet Aanden under de frygteligste, aldeles ubeskrivelige, Smærter og Kvaler.

Ja, mine kjære Børn, saaledes kan det gaae Slikmundene! Og om de end ikke Alle, saaledes som denne uhyggelige Dreng, ved deres Slikken paadrage sig Døden, en kvalfuld Død, saa sætte de dog ofte deres Sundhed paa Spil eller tage Skade paa deres Sjæl, naar de, som I have seet det var Tilfældet med Bernhard, bestandig forfalde fra de mindre Laster til de større.

9.

Steenkastet.

En smuk Efteraarsaften spadserede jeg paa en Eng, der stødte op til en Kirkegaard. Da det tjener mig til Opbyggelse, at læse de undertiden ret smukke og trøstende Ord, der smykke Gravhoiene, saa bestemte jeg at besøge Kirkegaarden, tage de der opstillede Mindesmærker i Oiesyn og hist og her læse de Ytringer af Ærefrygt, Kjærlighed og Hengivenhed, som de paa Jorden tilbageblivende Slægtninge og Benner pleie at sende efter de dyrebare Afdøde. Jeg trængte altsaa igjennem et lille Buskads og befandt mig paa Kirkegaarden, hvor jeg tæt foran mig saae et

ungt Menneske, der sad paa en lille Bænk ved Siden af et gammelt og forfaldet Træfors. Det lange Haar, han bar, bedækkede en Deel af hans Ansigt, saa at jeg neppe bemærkede nogle Taarer, der randt ned af hans Kinder. Jeg traadte nærmere hen til ham og saa nu i den unge Mands Ansigtstræk det høieste Udtryk af Miltøhed og Elst: værdighed. Greben af Medlidenhed satte jeg mig ved hans Side, lagde min høire Haand paa hans Skulder og sagde: „Unge Mand, De synes at være bedrøvet; denne Gravhøi dækker uden Tvivl de jordiske Levninger af et Menneske, som var Dem kjær og dyrebar?“ — „Ja, min Herre,“ svarede han mig, „vistnok er jeg meget bedrøvet, skjøndt det allerede er ti Aar siden, at den Dreng, som hviler under dette Grønsvær, blev jordet; men fra den Tid af har jeg levet iblandt Fremmede, er først for en halv Time siden vendt tilbage til mit Hjem og græder nu for første Gang ved hans Grav. Og“ — tilføiede han halv sagte og med et dybt Suf — „jeg er hans Morder!“

„Store Gud, hvad maa jeg høre! Det er umuligt, at et Menneske, som De, med sit Vidende kunde begaae en saadan Handling!“

„D nei,“ afbrød han mig levende „en saa stor Forbrydelse har den algode Gud bevaret mig for; men des:

uagtet har jeg dræbt den kjære Dreng, dræbt ham med denne Haand. Uden min forbryderste Ulydighed vilde han uden Tvivl endnu være blandt de Levendes Tal!"

Da han sagde dette, rullede Taarerne paany ned af hans Kinder. Der indtraadte nogle Diebliffes Taushed, og derpaa bad jeg ham dog at meddele mig den strækkelige Begivenhed.

"Min Herre," sagde han, "hvis jeg var bleven strengere behandlet i min tidligste Barndom, saa vilde jeg uden Tvivl ikke have den grændseløse Kummer, som forbitrer mig mit Liv; men man saa meget igjennem Fingre med mig, og jeg misbrugte min Moders Godhed og Kjærlighed; min Fader havde jeg mistet, forend jeg havde fyldt mit tredie Aar."

"Jeg var otte Aar gammel, da jeg gjorde Bekjendtskab med fem eller sex slette Dreng, der hele Dagen drev omkring paa Gaden. Deres største Fornoielse var at kaste med Steen. Saa snart en Hund lod sig see, kastede de strax efter det stakkels Dyr; kom der en anden Dreng forbi, strax tjente han dem til Maal. Der forløb næsten ikke een Dag, uden at de jo slog Naboernes Vinduesruder ind. Undertiden bleve de grebne i Gjærningen, og da manglede der ikke haarde Revselsler; men det forbedrede dem ikke

og afholdt heller ikke mig fra at efterabe deres Forlystelse og finde stort Behag deri. Min Moder truede mig meget ofte med Straf, hvis jeg ikke horte op med den Rasten; men det blev ved Truslerne, Straffen blev aldrig udført, og jeg agtede derfor slet ikke mere paa hendes Trettesættelser: havde jeg drevet det altfor vidt, skjændte min Moder i det Høieste ret alvorligt paa mig; men dermed var det ogsaa forbi. Tag dog, sagde hun undertiden til mig, en Bolt i Stedet for Stene, saa kan du dog ikke saare Nogen, og desuagtet, som hidtil, more dig med og øve dig i at kaste! Hvor vilde jeg ønske, at jeg havde adlydt hende! Men da min Moder lod det beroe ved Trettesættelser og tomme Trusler, saa bekymrede jeg mig meget lidt om disse, og jeg slog vist endnu et Dusin Ruder ind, før den frygtelige Ulykke skete."

"En Dag var jeg paa Marken og bemærkede en Skare Fugle paa en Hæk. Strax var jeg ved Haanden med min Steen; i min Letsindighed bekymrede jeg mig kun lidt, om der netop befandt sig Nogen bag Hækken eller ikke. Jeg kastede derfor ogsaa uden Videre med en temmelig stor Steen med skarpe Kanter og hørte pludselig et skrækkeligt Jammerfrig. Det var tydeligt, at jeg med denne Steen maatte have truffet et Menneske, og jeg blev

betagen af den største Angst. Først vilde jeg løbe bort; men det var mig, som om jeg i Skriget havde gjenkjendt en Drengs Stemme, der var i samme Alder som jeg, og hvem jeg holdt særdeles meget af; jeg blev altsaa staaende nogle Diebliske som naglet til Jorden. Langsomt listede jeg mig derpaa langs med Hækken og var neppe kommen ti Skridt frem, før jeg igjennem Buskene saa en Dreng ligge uden al Bevægelse paa Jorden. Ulmægtige, barmhjertige Gud! jeg saa min Ven Wilhelm, den eneste Søn af vor Naboerste, der ikke alene var min Moders bedste Veninde, men ogsaa i meer end een Henseende hendes største Velgjørerinde, hvorfor min Moder ogsaa elskede Wilhelm som sit eget Barn!

„Strax trængte jeg mig igjennem Tjørnehækken og kastede mig over min unge Vens Legeme. Jeg kaldte ham ved Navn, skreg saa høit jeg kunde, jeg greb hans Hænder, bedækkede dem og hans Ansigt med Kys og badede dem i mine Taare; bønlig bad jeg min Wilhelm om Tilgivelse, og lovede Gud aldrig oftere at tage nogen Steen i Haanden for at kaste med den — Wilhelm hørte mig desværre ikke mere, han kunde jo Intet høre, thi han var død! Min Steen havde truffet ham i Tindingen.”

„Da jeg nu indsaae, at jeg havde slaaet ham ihjel,

fastede jeg mig fortrovlet paa Jorden og udstødte frygtelige Klageskrig: hvor gjerne var jeg ikke død i hans Sted! Mine Skrig kaldte Folk til, der vare bestæftigede paa de omkringliggende Marker; men af Rædsel vege de tilbage, da de saae, hvad der var foregaaet. Jeg løb min Moder og hendes trøstesløse Veninde, der allerede vare blevne underrettede om den store Ulykke, imøde; men med Afsty stødte de mig begge fra sig, og min Moder erklærede, at et saadant Uhyre, som jeg, ikke maatte komme hende nær. Hvor meget jeg end forestillede hende, at jeg dog kun havde begaaet den skræffelige Handling i Letsindighed, hvor inderligt endog vore Venner og Slægtninge bade hende tilgive mig — hun vilde dog ikke tillade mig nogensinde at komme for hendes Dine. Da man skulde begrave den dræbte Dreng, sendte hun mig til en Pension i et fjernt Land, og der blev jeg nu opdraget. Aldrig har jeg siden været i mit Fædrenehjem, og aldrig har jeg seet min kjære Moder igjen. For nogle Uger siden har man ogsaa begravet hende; og nu først er det mig tilladt at græde og klage paa et Sted, hvor jeg har beredt mig en evig Smerte, en uovervindelig Kummer!"

„Uden egentlig at være nogen Forbryder, har jeg dog anrettet saa megen Ulykke, som den meest Lastefulde kunde

begaae; og fordi jeg ikke i min tidligste Barndom lod mig forbedre ved alle min kjære salige Moders Formaninger, Grettesættelser og Trusler, saa maa jeg nu tilbringe hele mit øvrige, maaskee endnu lange, Liv under Smerte og Kummer, Sorg og Kval; hvo vil, hvo kan befrie mig derfor!" —

Saaledes talte den ullykkelige unge Mand. Al, han fortjente vistnok den hjerteligste Medlidenhed: dog Mennesker kunde ikke trøste ham! —

Da jeg havde forladt ham, tænkte jeg paa, at det maaskee kunde være ret nyttigt, at fortælle Eder, mine kjære unge Læsere, denne skrækkelige Historie, fordi den vilde kunne advare Eder imod at drive Eders Lege og Forlystelser paa en saadan Maade, at de ere farlige for Eder selv og Andre. Jeg er fast overbevist om, at Alle, der have læst denne Fortælling, fra nu af ville være yderst forsigtige i at vælge de Steder, hvor de kaste med Steen. I det Hele duer den Kasten med Steen ikke, selv paa store, vidtudstrakte Gletter, selv naar der Ingen er i Nærheden, hvem man kunde tilføie Skade. Man kan jo udvikle og øve sine Kræfter og faae Færdighed i at kaste, uden at der behøves Stene dertil. En Bolt kan gjøre samme Tjeneste. Forresten er det vel kun Gadedrenge,

der more sig med at kaste med Steen; ordentlige Dreng
lege med Bolte, have lige saa megen Fornøielse derved
som hine, og staae ikke i Fare for at blive Skyld i en
ofte saare stor Ulykke.

10.

Knivene og Særene.

„Hvorledes, min Søn Poul," sagde Fru B., da hun
saa ham lege med en stor Kniv i Haanden, „hvorledes,
du vedbliver at lege med Knive, uagtet jeg allerede saa
ofte har forbudet dig det?"

„O, vær kun rolig, kjære Moder, jeg skal nok tage
mig i Agt, jeg skærer mig ikke!"

Og i samme Dieblisk snubler han, falder og — støder
sig Kniven ind i Siden. Det kunde have været paa et
meget farligere Sted; thi han slap med en lille Saar-
feber, der varede omtrent otte Dage, og Saaret selv var
fuldkommen lægt i sex Uger.

Men saa heldigt gaaer det ikke altid, naar Børn lege
med stikkende eller skærende Redskaber. Nu skulle I høre:

En lille Pige legede bestandig med sin Moders Sæ.
Engang var en af hendes Veninder i Besøg hos hende.

Under Tælen bevægede hun levende sine Arme, hun glemte, at hun igjen havde sin Moders Sax i Haanden, og, — stødte den i Diet paa den Lille, saaledes at det ullykkelige Barn mistede det og blev eenoiet for hele sin Levetid.

Det har vistnok gjort den Uforsigtige meget ondt, derom er jeg fuldkommen overbevist; men kunde Angeren over hendes Handling gjøre Sagen god igjen. I Sandhed, det kunde den ikke!

Mine kjære Born, naar man forbyder Eder at lege med Knive, Gasler, Saxe og lignende spidse og skarpe Redskaber, saa ville I dog vel ikke troe, at det skeer for at nægte Eder en Fornøielse. Nei, man vil bevare Eder selv og Andre for Ulykker, der ved Eders Ubehændighed og Mangel paa Erfarenhed let kunde blive Følgen af Eders uforsigtige Lege. Eders Forældre og Foresatte elste Eder saa omt, allerede den blotte Tanke om, at I kunde gjøre Eder nogen Skade, sætter dem i Skræk. Gjengjelder dog deres Kjærlighed med Kjærlighed, og værer dem lydig; forøger ikke ved Eders Egensind og ved ikke at agte paa deres Forbud, de Bekymringer, som de have for Eders Skyld; Straffen for Eders Ulydighed udebliver ikke. „Er din Fader og din Moder, at det maa

gaae dig godt og du kan leve længe paa Jorden!" Glemmer aldrig dette Guds Bud!

11.

Tag dig i Agt med Lysset.

"See dog engang den lille egensindige Person! I det mindste ti Gange har jeg allerede gjentaget for ham, at han ikke maa komme saa nær til Lysset med sit Hoved! Kan du da ikke ligesaa godt see paa dine Billeder, naar du rykker dig længer tilbage? Du fortjente, at jeg skulde tage dem fra dig og ikke give dig dem tiere!"

Saaledes talte en Moder til sin tiaarige Søn, der laae paa Knæ paa en Stol, støttede Albuerne mod Bordet og næsten berørte Lysets Flamme med sit Hoved. Hver Gang hans Moder gav ham den ovenomtalte Paamindelse, trak han sig hurtig tilbage; men et Dieblif efter havde han allerede udsvedt Forbudet, og Haaret var igjen tæt ved Lysset.

Hans Moder maatte gaae nogle Minuter ud af Stuen, og for denne korte Tid bortfaldt naturligviis de bestandige Paamindelser. Pludselig hører den uforfigtige Dreng noget futte og knitre og føler tillige en stærk Hede udbrede

sig over hele Hovedet. Hurtigt griber han til med begge Hænder og bliver nu vaer, at hans Haar staaer i lys Lue. Da han striger af alle Kræster, kommer hans Moder strax løbende, tager Lommestørklædet, hun netop har i Haanden, og kvæler siebliffelig Luen, der allerede har angrebet Hovedets fine Hud og maaskee havde dræbt det letfæindige Barn, hvis ikke hans Moder saa hurtig var kommen ham til Hjælp.

Lægger noie Mærke dertil, mine kjære smaa Læsere, hun kvælte Flammen; det kan være Eder meget nyttigt ved et ulykkeligt Tilfælde, hvorfor jeg beder Gud bevare Eder Alle. Hvis Ilden skulde tage fat i Eders Haar eller Klæder, saa skynder Eder kun, i Stedet for at see efter Vand, at trykke det første det bedste Stykke Tøi eller Linned, I faae i Hænderne, mod Luen eller bruger Eders egne Klæder dertil, naar det gaaer an. Jeg har kjendt en Dreng, der ved en saadan Leilighed bar sig meget klogt ad: han stod med Ryggen op imod Kammen, for at varme sig, da begyndte hans Beenklæder at brænde bagtil. Han føler det, men der er Ingen i Nærheden; hans Skrig vil altsaa ikke nytte noget. Modig sætter Knægten sig paa Gulvet, samler sine Skjoder og kvæler saaledes Flammen, som han ikke havde kunnet

slukke paa nogen anden Maade. Han havde sin Aandsnærværelse at takke for sit Liv; mange Børn vilde i et lignende Tilfælde kun have grædt, skreget, eller løbet omkring, hvilket endnu er langt farligere, og vilde da upaatvivlelig være blevene et Bytte for Døden.

Hvad nu vor lille, uforsigtige og letsindige Patron angaaer, saa slap han, som man pleier at sige, derfra med et blaat Die: han var staldet i nogle Maaneder og havde brændt sine Fingre lidt. Men Lektionen hjalp: fra den Tid af blev han langt forsigtigere og tog sig nok i Agt for at komme Lysen eller Ilden for nær.

12.

Den Ubetænksomme.

„Kom dog engang herud, Ernestine,” sagde Frits; der morede sig med at gaae baglængs i Forstuen, til sin Søster, som legede inde i Dagligstuen, „kom dog herud, og see, hvor godt jeg kan gaae baglængs! jeg tør vædde, at du ikke er i Stand til at gjøre det saa hurtigt!”

Neppe havde han udtalt disse Ord, før han var kommen til Trappen, paa hvilken han slet ikke havde tænkt. Hvad skete? Han styrtede paa Hovedet ned af alle Trap-

perne. Bevidstløs laae han der, man ansaae ham for død. Strax blev han bragt ind i Stuen, og først nogen Tid efter gav han Livstegn fra sig; hans Hoved var frygteligt forslaaet. Den tilkaldte Læge aarelod ham strax, og hele otte Dage maatte han tilbringe i Sengen under voldsomme Smerter.

Engang legede Frits med sin Søster og skjulte sig bag en Dør, idet han lagde Dret til Dørgrebet. Ernestine, som ikke vidste det og vilde overraske ham, kom ganske sagte listende, og stødte Døren op med saadan Magt, at hun kastede ham til Jorden. Da Søsteren nu hørte ham skrigende frygteligt, gjorde det hende meget ondt, og hun bragte ham hurtigt al mulig Hjælp. Dørgrebet havde givet ham et betydeligt Slag paa den venstre Kind, og af den Voldsomhed, hvormed han var bleven truffen, var han bedøvet i flere Timer. Ogsaa dette Uheld holdt ham inde i tre Dage.

Men ulykkeligviis var han ikke altid den Æneste, der maatte bøde for hans Uagtsomhed; thi ofte led ogsaa hans Søster af Følgerne af hans grændseløse Letsindighed; allerede flere Gange havde hun været i Fare for at miste Diet ved hans Raadhed.

En Dag stod hun med sin høire Haand paa Dørpo-

sten af en halvt aabnet Dør; uden i mindste Maade at agte derpaa, slog Frits Døren i, og det med en saadan Boldsomhed, at det stakkels Barn fik sine fire Fingre næsten knuste og beholdt sin hele Levetid en lemlæstet Haand.

Der forløb næsten ingen Uge, i hvilken han ikke faldt nogle Gange ned fra et Bord eller en Stol. Hvad han saa fik i Sinde, skulde udføres, om det end var nok saa halsbrækkende; paa Folgerne tænkte han aldrig.

Engang gif det ham ganske snurrigt: nysgjerrig efter at vide, hvad der stod oven paa et meget høit med Glasdøre forsynet Bogskab, rykkede han et lille Bord frem, stillede en Stol ovenpaa det, og steg saaledes til Beirs, men maatte til sin store Sorg bemærke, at han dog endnu langt fra kunde naae til det øverste af Skabet; han havde ikke andet at gjøre end at stige ned igjen og satte endnu een, noget smallere, Stol ovenpaa den første, hvorved han endelig naaede sit Maal. Men da han udstrækker Haanden efter den lille Pakke, som laae deroppe og som havde vaft hans Nysgjerrighed, gjør han, idet han stiller sig paa Tærne, en noget heftig Bevægelse; Stolene falde ned, Bordet vælter, og vor lille Patron har netop Tid til med begge sine Hænder at flamre sig fast til Karnisen paa Skabet, og bliver nu saaledes hængende.

J kunne let forestille Eder, at denne Stilling just ikke var den bekvemmeste og behageligste, at han snart blev træt i Armene, og hvert Dieblig maatte frygte for at støde en af de smukke store Ruder ind med Fodderne. Og hvor ulukkelig kunde det ikke være gaaet ham, naar han ikke saa hurtigt som muligt havde holdt sig fast ved Skabet, da begge Stolene og Bordet faldt om; hvor let kunde han ikke have brækket Halsen, eller i det mindste et Ribbeen, en Arm eller et Been! Han maatte, hvor nodig han end ville, tage sin Tilflugt til at raabe om Hjælp. Allerede er han saa træt i Armene, at han ikke længer kan holde sig fast, da kommer endelig hans Fader til og befrier ham fra hans Kval. Men neppe har denne sat ham ned paa Gulvet, før han giver ham en saa drøi Tugtelse, at den uartige Patron følte Slagene flere Timer efter.

Med stor Rummer maa jeg sige Eder, mine kjære smaa Læsere, at saadanne Røvelser ikke frugtede mere paa ham, end alle hans Faders venlige Grettesættelser. Først da Frits var bedækket med utallige Ar i Ansigtet og paa Hænder og Fodder, Altsammen Følger af hans Raadhed og Uopdragenhed, først da begyndte han at gaae forsigtigere til Værks ved sine Handlinger. Ak,

hvis han havde gjort det tidligere, hvor megen Ærgrelse og Kummer vilde han da ikke have sparet sine Forældre, hvor mange Smerter og Afstraffelser var han da selv sluppen for.

13.

Med Ilden maa du ikke lege.

Da Caroline havde været særdeles artig, forærede hendes Moder hende en stor Deel Legetøi bestaaende af Porcelains-Tallerkener og Fade, Tin-Knive og Gaffler, og ogsaa et lille Ildsted af Jernblik. Hendes Moder gav hende ogsaa et Æble, som Barnet skar i lutter Smaaestykker og lagde paa sine Fade.

Hvor var hun lykkelig! Alle hendes smaa Veninder bleve indbudne. Efterat Selskabet havde sat sig omkring det lille Bord, bleve de med Æblestykker fyldte Smaafade satte frem; til Enhver blev der lagt et Stykke paa den foran hende staaende Tallerken, og Alle spiste de med samme Velbehag, hvormed man seer et Selskab af Borne sidde om et godtbefat Bord. Caroline forstod som Vertinde at gjøre Honneurs paa en meget elskværdig Maade.

Det var virkelig allerkjæreste. Ofte kastede den Lille taknemlige Blikke til sin Moder og spurgte hende: „Er jeg og vi Alle nu ikke ret fornøiede?“ — „Ja, morer Eder kun,“ svarede hendes Moder, „og det kommer af, at du var saa artig, at jeg kunde forære dig dette Legetoi, og deraf, at I alle komme saa godt ud af det sammen.“

En Dag var Moderen ikke hjemme, thi hun vilde spørge en af sine Veninder, som boede ligeover for, om hun ikke havde Lyst til i det smukke Veir at gaae en Spadseretour med hende og Caroline. Den lille Pige var altsaa alene og legede med sit Kjøffentoi. Da fik hun, uagtet hendes Moder strengt havde forbudt hende at røre ved Ilden, den ullykkelige Tanke, at tage et glødende Kul med Ildtangen og lægge den i sit Ildsted. Neppe havde hun gjort det, før hun ogsaa hørte sin Moder komme tilbage. Overbevist om, at denne vilde blive meget vred, naar hun saa, hvor ulydig hendes Barn havde været, tager hun hurtigt det lille Ildsted og skjuler det bag Vinduesgardinerne.

Hendes Moder, som ikke anede det Ringeste, sagde hende, at hun, da Caroline om Morgenens havde kunnet sin Lectie saa godt, vilde gaae med hende til den nærliggende Eng, og at deres Naboerske vilde ledsage dem.

Hun bliver klædt paa, hendes Moder tager hende ved Haanden, gaaer ud med hende og lukker Stuedøren af. Da de ere komne ud paa Engen, sætter Moderen og hendes Veninde sig under et Piletræ, hvor de, med deres Strikkestrømpe i Haanden, underholde hinanden med Huusholdningsfager, medens Caroline plukker Blomster og fletter Krandsse deraf.

Omtrent to Timer vare vel forløbne, og allerede gjorde de dem færdig til at gaae hjem, da de horte Stormflokken lyde og saae en frygtelig Røg, der trak hen over dem. I samme Dieblif kom ogsaa Gartneren løbende hen imod dem, og raabte til Carolines Moder, at hendes Huus stod i lys Lue og allerede var halv nedbrændt. „Ilden," sagde han, „maa være begyndt fra Vinduesgardinerne i deres Dagligstue!"

Da Barnet horte disse Ord, udstødte hun et høit Skrig og faldt paa Knæ for sin Moder. Ja, ja, fra den lille Ildgryde var den store Ulykke opstaaet, de glødende Kul havde først antændt Gardinerne, ved disse vare Møblerne blevene angrebne af Ilden, og fra Bærelset af havde den naaet de med Hø og Straa fyldte Loftet.

En stor Lykke var det endnu, at det ikke blæste den Dag, thi ellers kunde hele Byen være brændt af, men

Huset blev et Nov for Luene, og hvorfor? Fordi et ulhydigt Barn havde leget med Ilden.

14.

Vær forsigtig, naar du er varm!

Hvor gjerne seer jeg ikke en Skare Børn, der lege i en Skov, paa en Mark eller en anden fri Plads, springe over Grøfterne eller over en lille Bæk, spille Bolt eller more sig paa anden Maade! Deres Behændighed glæder mig, deres Munterhed henrykker mig; med stor Fornøielse seer jeg, hvor friske og lykkelige de ere. Løber, springer, mine kjære Benner! det er jo den største Fornøielse i Eders Alder! Saadanne Bevægelser ere nødvendige til at udvikle Eders Kræfter, de give Eder Smidighed og Behændighed: men, lægger nøie Mærke til, hvad jeg nu vil sige Eder!

Naar I ere varme, bedækkede med Sved, da tager Eder i Agt for Træk, sætter Eder ikke paa den kolde Jord, men især drikker Intet, om I endog ere nok saa tørstige! Venter dermed, til I ere blevne afkølede og afkølede langsomt. Skeer det for hurtigt, da forstyrre I Eders Legemes Uddunstning, og I kunne da meget

let paadrage Eder en Sygdom, der kun altfor ofte lægger i Graven. Skulde I nu, efterat have udhvilet Eder, fryse lidt, da begynder paany at løbe omkring, for igjen at komme til at svede lidt.

Lægger Mærke hertil! allerede en Mængde uforfigtige Born, hvilket I alle mere eller mindre ere, ere blevne et Bytte for Døden, fordi de forsomte disse Forsigtighedsregler.

Jeg har kjendt en Dreng ved Navn Vilhelm, som ved at spille Bolt var bleven dygtig svedt, og som, da han var tørstig, strax løb hen til Posten og drak. Aldrig saasnart var han kommen hjem, før han maatte lægge sig til Sengs, saa syg var han paa eengang bleven. Efter elleve Dages Forløb var han død.

15.

Jydepotten med den kogende Kjødsuppe.

En god Bondekone sagde til sin syvaarige Søn Hans:

„Hør, min kjære Søn, nu maa jeg gaae bort, for at bringe din Fader sin Middagsmad ud paa Marken, hvor han arbejder; vær nu ret artig, medens jeg er fraværende!“

„D ja, Moder,“ svarede Hans, „jeg skal nok være artig!“

„I Særdeleshed,“ tilføiede hans Moder, „maa du ikke komme Gydepotten for nær, thi den kunde falde ned af Trefoden, og den kogende Kjødsuppe vilde skolde dine Been.“

„Jeg skal intet røre,“ svarede den Lille, „det lover jeg dig.“

„Det er for din egen Skyld, at jeg advarer dig,“ sagde Moderen, tog sin Kurv paa Armen og gif.

Endog udenfor raabte hun endnu engang til ham: „Hans, der kan vederfares dig en stor Ulykke, naar du er ulydig!“

Den lille Hans hørte til de hæslige Børn, som bestandig gjentage: „o, jeg skal nok være artig!“ og som dog altid gjøre, hvad man har forbudet dem.

Saa snart han saae sig alene, betragtede han Gydepotten og nærmede sig til den. Han strakte sin ene Haand ud efter Laaget og brændte sine Fingre lidt. Det var en lille Advarsel; men den gjorde saa godt som ingen Nytte. Nu tog han med større Forsigtighed Laaget af og vovede endogsaa med en Skee at smage paa Suppen: ja, mine kjære Børn, den hæslige Slikmund smagte paa Suppen!

I samme Dieblis troer han at høre Nogen. Hurtigt sætter han Laaget paa igjen og dreier sig om, for at man ikke skal troe, at han har gjort noget, han ikke maatte. Men ved denne Dreining bliver ullykkeligviis hans Blouse hængende ved Dret paa Gydepotten, den arme Dreng trækker denne med sig, — og al den kogende Suppe hældes ud over hans Been. Martret af en utaalelig Smerte udstøder han de frygteligste Skrig; men der er Ingen i Nærheden, som kan komme ham til Hjælp.

Det var ham aldeles umuligt at reise sig: Suppen, som indsugedes af hans Strømper, brændte ham bestandig dybere og dybere ind, lige til Knoflerne. Da hans Moder endelig ankom — I kunne tænke Eder hendes Skræk! — fandt hun Drengen liggende bevidstløs paa Gulvet: hun troede, at han var død.

Bitterligt grædende løftede hun ham op, afflædte ham saa hurtigt som muligt og ydede ham al optænkkelig Hjælp, der stod i hendes Magt. Efter lang Tids Forløb kom han til sig selv: men han vaagnede kun til Livet, for paany at udstaae de frygteligste Smerter. Den tilkaldte Saarlæge erklærede, at, om det ullykkelige Barn end kom derfra med Livet, vilde han dog hele sin Levetid blive Krøbling.

Han blev intet Offer for Døden, men han maatte udholde en lang, yderst smertefuld Sygdom og bestandig siden gaae med Krykker.

I smaa ulydige Børn! den gode Kone sagde ganske rigtigt: „Saa ofte I ikke ere lydige, kan der vedersfares Eder en stor Ulykke!“

16.

Den lille brændte Pige.

Louise var en forfængelig lille Pige, thi hun troede, at hun var et smukt Barn; derfor saae hun sig bestandig i Speilet og undlod da aldrig at beundre sit smukke Ud-vortes. Fuld af Henrykkelse hørte hun til, naar denne eller hiin roste hendes nydelige Figur eller hendes regelmæssige Ansigtstræk; men den, som ikke gjorde hende en Kompliment desangaaende, saae hun over Hovedet. Det var en hæslig Feil, som uden Tvivl vilde have forarsaget hende megen Kummer i Fremtiden, hvis ikke et stræffeligt Ulykkestilfælde havde forkortet hendes unge Liv, et Ulykkestilfælde, som kun var en Følge af hendes latterlige Forfængelighed.

Da hun engang traadte ind i sin Moders Daglig-

stue, eftersaae hun Alting og bemærkede et meget smukt Perle-Halsbaand og et Par Diamants-Drenringe. Hvad var naturligere for hende, end at hun maatte prøve disse Smykker: det var jo altfor nødvendigt, at hun saa, hvorledes de klædte hende. Over Kaminen er der i alle Lande, hvor man betjener sig af Kaminer og ikke, som hos os, af Raskelovne til at opvarme Stuerne ved, i Reglen anbragt et stort Speil. Hun træder altsaa hen til Kaminen, i hvilken det netop brændte raskt, for at speile sig; men da hun er for lille, maa hun stille sig paa Tæerne, og saaledes lykkes det hende da at see sit Hoved i Speilet. Perlehalsbaandet bliver taget paa og Diamantsringene hængte i Drene. Nu betragter hun sig selv fra alle Sider, vender sig paa alle Maader, og dreier Hovedet snart til den ene, snart til den anden Side: hun var aldeles henrykt. Hvor usigelig lykkelig vilde hun ikke have været, hvis hun havde været i Besiddelse af et saadant Smykke!

Medens den forfængelige Nar beundrede sig selv og smilede til sig selv med stor Tilfredshed, tog Ilden fat i hendes Kjole, og i mindre end to Minuter stod den i lys Lue. Hun udstødte græsselige Skrig, og man ilte hende ogsaa strax til Hjælp; men det var for silde. Under de skrækkeligste Pinsler maatte hun lade sit unge Liv.

De tre uforsigtige Drengene og den unge Helt.

Der forløber ingen Vinter, i hvilken man ikke seer et betydeligt Antal Børn falde som Offere for deres Uforsigtighed. Hvor ofte vove Drengene sig ikke ud paa Isen, før den endnu er fast nok. Hvilken Glæde vilde det ikke være mig, naar jeg vidste, at En eller Anden blandt disse uforsigtige, lettsindige Drengene ved min Fortælling frelstes fra en grusom Død! Vel har jeg allerede talt om de Farer, som man er udsat for paa Isen; men jeg maa endnu engang komme tilbage til denne Gjenstand og fortælle mine kjære unge Læsere en Historie, som maa skee vil gjøre noget Indtryk paa dem. Jeg gjør det med saa meget større Fornøielse, som der i min Historie tillige er Tale om en Dreng, der spiller en i Sandhed beundringsværdig Rolle. Men forend jeg begynder, vil jeg sige Eder, kjære Børn, at det, som jeg nu fortæller, er en virkelig og sandfærdig Begivenhed.

Tredie Juledag i Aaret 1786 legede tre Drengene paa en Park i Versailles Slotshaven. Da Isen endnu ikke var stærk nok, saa gængede den bestandig under Drengenes Fødder, naar de gik omkring paa den, og det morede

dem ret. Blandt de talrige Tilskuere, der stode ved Kanten af Parken og saae paa Drengene, var der ogsaa en ung, uden Tvivl ikke meget fornuftig Mand, som fik i Sinde at kaste en Stok langt ud paa Isen, hvorpaa han opfordrede Drengene til at hente den. Det lode de sig ikke sige to Gange og gave sig strax paa Veien. Ved den paa eet Punkt samlede Bægt gik Isen pludselig itu, og alle tre forsvandt. Blev der ikke strax ydet dem Hjælp, saa vare de uden al Redning fortabte; men desuagtet fandtes der ikke en Eneste blandt Tilskuerne, som havde Mod til at staae dem bi.

Medens Enhver hjertelig beklager dem, kommer der en Dreng til, som netop spillede Bolt i Egnen. Strax hører han, hvilken Ulykke der er skeet, og strax er han ogsaa rede til at gjøre et Forsøg paa at redde dem. Da han veed, hvor stor den Fare er, han vil udsætte sig for, og har besluttet at vove det Yderste, for at hans Foretagende kan lykkes, saa knæler han et Dieblit og beder til Gud. Nu er han ogsaa paa Isen.

Hvem er denne Dreng? En fattig Skomagerdreng, ved Navn Joseph Christian, en god Svømmer: Neppe har han tilbagelagt den halve Bei, før han synker i med sin venstre Fod, og maa, idet han trækker den op

igjen, lade sin Træsko blive siddende i Isen. Dette lille Uheld forknytter ham vel noget, men holder ham dog ikke tilbage fra hans Forehavende. Da han er kommen til det stæbnesvangre Hul, anbefaler han sig endnu engang til den almægtige Gud og springer ud. Han er allerede ganske nær ved at redde en af de tre ulýkkelige Dreng, da Noget omflamrer hans høire Fod og han føler heftige Bid i den venstre. Han samler alle sine Kræfter for at rive sig løs: først lykkes det ham at befrie sin høire Fod, men derved maa han lade sin anden Træsko i Stikken; nu benytter han denne Fod til at befrie den anden, idet han støder den Bidendes Hoved tilbage. Efterat han er undsluppen denne Fare, kan han ikke blive længer under Vandet uden at trække Beiret: han kommer frem og støtter sig ganske udmattet til Isfladen.

Da han igjen er kommen til Besindelse, indseer han ganske rigtig, at den svage Is ikke kan bære to Personer paa samme Tid. Han begynder derfor at slaae den itu og bane sig Vej til Strandbredden. Hans Hænder blødte stærkt ved dette Arbeide, og i sin venstre Fod havde han mange Smerter; men hverken disse eller Tanken om den Fare, han havde været udsat for, kunde afholde ham

fra hans ædelmodige Foretagende. Næppe er han svømmet tilbage fra Strandbredden til Hullet, før han paany dukker under. I mindre end eet Minut kommer han tilsynne med den ene af de Forulykkede, som han lykkeligt bringer i Land. Denne første Frelste er den Dreng, der havde bidt sig fast i hans Fod. Nu dukker han tredie Gang under og kommer frem med den Yngste, et elleveaarigt Barn. Dette Held indgyder ham nyt Mod: han dukker fjerde Gang under, og finder paa Bunden den tredie af Drengene; men denne er stærkere end han og er den, der først havde klamret sig fast om Redningsmandens høire Fod. Han griber ham i Haaret og trækker ham med sig, men kan ulykkeligviis ikke hurtigt nok naae Uabningen. Da vil han slaae Isen over sig i Stykker med sit Hoved; men forgæves! Allerede mistvivlede Tilskuerne om at gjenssee den ædelmodige Redningsmand, ja, han selv ansaae sig for at være fortabt.

Da bliver han pludselig Uabningen vaer og frelser sig med sit Bytte. Han havde slaaet sit Hoved, saa at det blødte stærkt.

Drengene vare meget syge i flere Dage; men den, som havde reddet dem, blev det endnu langt meer.

Vor kjære Christian drak strax, efter de Omkring-

staaendes Raad, et Glas Brændeviin, som han kjøbte for to Skilling, men maatte tage paa Credit. Han kom hjem til sin Mester, hvor man for hans Skyld lod lægge i Raffelovnen, for at de Zistapper, der hang i hans Haar, kunde optoes. Nu gif han, skjøndt endnu ganske gjennemvaad, bort i det Haab at faae Erstatning for Træskoene, han havde mistet i Parken, og for sin Hat, som han havde tabt. Han gif til den af Drengenes Fædre, som man havde sagt ham var den mindst trængende, og fik af ham fire og tyve Skilling. Det Første, han brugte sin Skat til, var at betale det Glas Brændeviin, han havde druffet; men den gode Kone, der havde solgt ham det, vilde ikke tage imod Penge derfor. Da vendte han tilbage til sin Mester med en heftig Feber. Han maatte gaae til Sengs og var meget farligt syg i hele ti Dage.

Med stor Fornøielse har jeg fortalt Eder, mine kjære Børn, en saa smuk Handling, der blev begyndt og fuldført uden alle Fordringer og i den eneste Hensigt at frelse nogle Forulykkede fra Døden.

Efterat vor kjære Christian var helbredet, gif han igjen munter til sit Arbeide og tænkte maaskee slet ikke mere paa sin ædelmodige Handling, da en fornem Herre

sendte Bud til ham og lod ham kalde til sig. Christian, som var noget undseelig, gik ikke gjerne, men troede dog, at han burde følge Indbydelsen. Herren underholdt sig meget venlig med ham og blev fuldkommen tilfredsstillet ved Drengens bestedne og fornuftige Tale. Han forærede ham en ganske ny Klædning fra Top til Taa og forsynede ham desuden med en lille Sum Penge. Men det blev ikke derved: denne Herre hørte til Hoffet, talte der om Drengens heltemodige Handling, og Historien kom den da regjerende Konge Ludvig den Sextende for Dren.

Fyrsten troede at burde belønne en saa smuk, af en Dreng uden nogen Egennytte foretagen, Handling paa en udmærket Maade: han lod præge en Guldmedaille med den lille Helts Navn og Begivenhedens Dato. Hofmarskalken befæstede selv dette Hæderstegn paa vor Christians Klæder, og denne blev derpaa forestillet for Kongen og Dronningen.

I denne Fortælling finde I, mine smaa Læsere, en dobbelt Lære, som I skulle lægge Eder paa Hjerte: Undgaaer den Uforsigtighed, hvori de tre Børn gjorde sig skyldige, da de gik ud paa den skrobelige Gås; og, hvis I have Leilighed dertil, da udviser det samme Mod og samme Udelmodighed som Christian!

Saa latterligt og dadelværdigt det er at sætte sit Liv paa Spil uden Gavn for Noget eller af Egennytte eller Forfængelighed, saa smukt og et bravt Menneske værdigt er det, ikke at skye Døden for at frelse sin Næste derfra.

18.

Den ituslagne Vinduesrude.

„Trommerom, trommerom, trommerom! hvor jeg dog kan tromme fortræffeligt!” sagde den lille Albert, idet han slog med Fingrene paa Ruderne, „hør dog, skulde man ikke troe, at det var Soldater, som marscherede forbi? Trommerom, trommerom, trommerom!”

„Min kjære lille Ben,” sagde hans Faders Skriver, som netop gik igjennem Stuen, da Albert trommede, „du slaaer for stærkt, Ruderne gaar i Stykker.”

„O nei, de holde nok! Men hvor trommer jeg ikke fortræffeligt! Trommerom, trommerom, trommerom! det er en sand Fornøielse at høre paa.”

Nu kom hans Fader ogsaa gjennem Stuen. „Albert, hvad bestiller du der! Har du maaskee Lyst til at slaae Ruderne ud?”

„O nei, kjære Papa!” Og Albert lod strax være

at tromme. Neppe var hans Fader gaaet, før han begyndte paany ganske sagte, for at Ingen skulde høre det; men nu gif det allerede igjen noget stærkere, og blev bestandig stærkere, indtil det endelig var lige saa stærkt, som i Begyndelsen; og dertil sang han atter ganske lystig sit Trommerom! trommerom! trommerom!

Nu kommer Barnepigen. „Men Albert, hvad er det dog for et stræffeligt Spektakel, du gjør?”

„Hvad angaaer det dig?” svarer den lille uhøflige Person, „naar jeg vil gjøre Spektakel, vil du vel ikke forbyde mig det.”

„Men du slaaer Ruderne ud.”

„Det angaaer ikke dig, har jeg allerede sagt dig een gang, det er ikke dine Ruder.”

„Naar din Fader hørte din uartige Tale eller denne Trommen, saa vilde du vist faae med ham at bestille! Naar du nu ikke hører op med den forfærdelige Støien, saa gaaer jeg hen og siger det til ham.”

„Jeg vil nu ikke høre op!” og han slog endnu heftigere mod Ruderne.

„Du slaaer Ruderne itu, siger jeg dig endnu engang, og stærer dig desuden dygtig i Hænderne; lader du nu ikke strax være, saa kalder jeg paa din Fader.”

„Du skal lade mig være i Fred, siger jeg dig!“ og det sagde han med et saadant Raseri, at han slog mod Ruden med den knyttede Haand i Stedet for med Fingrene.

Klirr! Ruden sprang i tusind Stykker. Haanden, som han havde slynget med stor Kraft mod Ruden, var saaret paa mere end tyve Steder; ja, nogle Snit vare saa dybe, at Glasstumperne sad fast deri.

Da han nu saae sin Haand overalt bedækket med Blod og desuden havde store Smerter, begyndte han at skrigе frygteligt. Hans Moder styrtede ganske forfærdet til, men lod sig ikke mærke med nogen Medlidenhed, saasnart hun havde erfaret, hvoraf Ulykken var opstaaet. Taus tog hun Barnets Haand, trak Glasstumperne ud, søgte at standse Blodet saa godt, hun kunde og forbandt hans Saar. Da hun var færdig dermed, sagde hun i en meget streng Tone til den grædende og skrigende Dreng: „Albert, du horer nu strax op at græde! jeg har givet dig den nødvendige Hjælp, men du fortjener ikke, at man beklager dig! du har selv paadraget dig din Ulykke; hvorfor har du ikke hørt det fornuftige Raad, man har givet dig?“

„Ak, kjære Moder, hvor det gjør ondt!“

„Det troer jeg meget gjerne, men du kan være særde-

les glad over, at du dog er sluppen saa godt; du havde kunnet lemlæste dig for din hele Levetid, eller, Glasset kunde have skaaret en Pulsaaere over, og det vilde været en stor Ulykke. Nu gaaer du strax paa dit Kammer: din Ulydighed, kjære Albert, foraarsager mig langt mere Rummer end det Uheld, der har truffet dig."

19.

Rnappenaalene.

Nogle Børn have den stygge Vane at tage Naale i Munden. Derved udsætte de sig paa en dobbelt Maade; thi disse Naale kunne være smudsige, bedækkede nogle Steder med Spanskgrønt, som er en farlig Gift; men, hvad der er endnu værre, Børnene kunne let, naar de et Dieblif glemme Naalen eller blive overraskede, komme til at nedsluge den, og det vilde berede dem en smertefuld Død.

Her vil jeg, mine kjære Børn, fortælle Eder en Historie, som maaskee vil helbrede Eder, naar I ogsaa, hvad jeg rigtignok ikke kan troe, skulde have denne stygge Vane.

Georg legede med en af sin Søsters smaa Beninder.

Jeg veed ikke, om I skulde kjende denne Leg: De Spillende stode, den ene efter den anden, med Spidsen af Fingrene til en af de to Knappenaale, der som de to Spillendes Indsats ligge paa Bordet, og den som ved sit Stod først bringer den ene Naal ovenpaa den anden, saa at den bliver liggende, har vundet og faaer begge Naalene. Naar den lille Pige vandt, saa stak hun sine Naale i et Nogle Garn; men vandt Georg, som ikke havde et saadant Nogle ved Haanden, saa tog han dem i Munden i Stedet for at lægge dem i et Stykke Papir eller en Veste, som han dog meget let kunde have faaet. En meget stor Hund, som Georg ofte pleiede at lege med, kom, uden at han mærkede det, ind i Stuen og lagde begge sine Forpoter op paa hans Skuldre. Barnet, som i det Dieblik aldeles ikke tænkte paa Hunden, blev saa angest, at han sank Naalene, han havde i Munden. Jo mere han anstrængte sig for at faae dem op igjen, desto dybere borede de dem fast. En Læge blev strax kaldt til og gjorde sig stor Umage for med sine Instrumenter at redde det ullykkelige Barn, men al hans Kunst var frugtesløs; han kunde ikke faae Naalene ud. Under de græsseligste Smerter døde Georg syv Dage efter. Om den Kummer, hans gode Forældre følte ved at maatte

lade deres eneste Søn bære til Graven, kan man ikke saa let gjøre sig noget Begreb.

20.

Stoleryggen.

Jeg vil endnu fortælle Eder en lille Historie om den samme Georg, der fandt Sted nogle Maaneder før den uhyggelige Drengs Dod. Han var forfærdelig letsindig og tænkte aldrig paa de Farer, han udsatte sig for. Engang hængte han sig paa Ryggen af en meget stor Lænestol, paa hvilken hans Moder sad. Da hun pludselig blev kaldt ud, reiste hun sig, og Bægten af Georgs Legeme kastede Lænestolen med en saadan Boldsomhed tilbage over ham, at han fik et dygtigt Hul i Hovedet, der først lukkede sig efter flere Ugers Forløb.

21.

Det farlige Fald.

Anton var aldrig gladere, end naar han kunde klatre, op paa Stole, Borde og andre Møbler, i Binduer, paa Mure, Klipper, Træer o. s. v. Derfra saae han da be-

standig med stort Selvbehag ned paa de omgivende Gjenstande og syntes, at han var rigtig stor. Nu kunne I altsaa ikke spørge, hvor ofte han faldt, eller hvor ofte han slog sig ved at falde; thi det var allerede hændet ham saa usædvanlig ofte, at han slet ikke mere tænkte derpaa, lige saa lidt som paa, hvor utallige Gange man havde forbudt ham den afskyelige Klatren; og ligesom denne var bleven ham til Bane, saaledes havde han ogsaa vænnet sig til sin uforsvarlige Uhydighed; men den kjære Gud straffede ham ogsaa derfor paa en Maade, som maaskee kan tjene dem iblandt Eder, der ogsaa gjerne klatre, til Advarsel.

Engang satte han en Fodstammel paa en Stol og steg op derpaa. Hundrede Gange var han klatret op paa de høieste Træer uden at gjøre sig den ringeste Skade; denne Gang skulde han ikke være saa lykkelig. Skamlen gled ud, Anton faldt baglængs ned, slog sig et Hul i Baghovedet og døde deraf nogle Uger efter.

22.

Orens Horn.

Den lille Frants, som var langt dristligere end han burde været, og hvem man derfor ogsaa kaldte den kjække

Dreng, morede sig engang med at tirre en Dre, der græssede ganske rolig paa en Eng. Det godmodige Dyr havde længe nok taalt disse Drillerier; men endelig gif det den for vidt, den blev vred, bukkede Hovedet, stødte til med sine Horn, greb den kjække Dreng i Kjolestjødets og slyngede ham op i Luften, saa at han styrtede til Jorden mere end ti Skridt derfra. Lykkelighviis faldt han paa en Høstak og slap denne Gang med en Bedøvelse og en, som J nok kunne tænke Eder, ikke ringe Skræk. Men denne Spøg gjorde ham forsigtigere, og fra det Dieblif af drillede eller plagede han aldrig noget Dyr mere. Gid ogsaa andre kjække Drengene vilde lægge sig hans Erfaring paa Hjerte!

23.

Gebæret.

Herr von Linden kom hjem fra Jagten og satte sin Bøsse paa en Terrasse udenfor Huset, i den Hensigt at skyde den af, da den endnu var ladet, og derpaa rense den, før han satte den i Hylsteret. Han vilde naturligviis strax bestæftige sig dermed, men ulykkelighviis kom der En, med hvem han maatte gaae ind i Huset, hvor han blev opholdt en Times Tid.

Imidlertid kom hans Søn Felix, der af lutter Kjedsommelighed ikke vidste, hvad han skulde foretage sig, saae Bøssen og greb den med stor Glæde. „Det er ypperligt," sagde han ved sig selv, „nu skal jeg engang rigtig exercere med Faders Gevær! — Retter Eder! Gevær paa Skulder! Præsenteer Gevær! Lad!" — Man skulde have troet, at et heelt Compagni holdt Dvælses paa Terrassen, saaledes streg og støiede han. Ingen agtede paa hans farlige Leg. Kun hans Søster Antonie, der var eet Aar ældre end han, spadserede i Haven. Gaasnaart hun bemærkede sin Broder, sagde hun til ham, at han skulde sætte Geværet bort. Men han gjorde det ikke og sagde: „Man mærker dog strax, at du er en Pige; naar du blot seer en Flint, saa bliver du strax bange. Da ere vi Drenge dog ganske anderledes; naar jeg bliver stor, vil jeg være Soldat! See engang, hvor godt jeg allerede kan exercere med et Gevær: Gevær paa Skulder! Præsenteer Gevær! Fyr! — Tag dig nu kun i Agt, Antonie!"

Og den uforsigtige Felix sigtede paa sin Søster, som ganske forfærdet raabte til ham: „Felix! Felix! lad dog være med den Spøg!" med disse Ord løb hun bag en Stikkelsbærbusk; hendes Broder lo af Hjertenslyst, og raabte efter hende: „Antonie, tag dig i Agt!"

Ulykkeligvis kom han Afstrykkeren for nær, Bøssen gik af og i samme Dieblig styrtede Antonie med et Skrig til Jorden. Felix, der blev ligesaa forstræffet som om han selv havde faaet Skuddet, lod det skæbnesvangre Baa- ben falde. Alle løb fra Huset ud i Haven, for at see, hvad der var forefaldet.

Fru von Linden, hvis Frygt var større end de Andres, var den Første, der bemærkede Antonie, som laae paa Jorden badet i Blod. Hun tog hende i sine Arme, skreg af Smerte og Kummer og kaldte paa hende med de sømmeleste Navne. Men Barnet kunde ikke svare, og man holdt hende for død. En Læge blev strax kaldt til, men erklærede, at Antonie kun var falden i en Asmagt, og virkelig kom hun ogsaa til sig selv efter nogle Minuters Forløb. Hendes Saar bleve undersøgte; Bøssen havde kun været ladet med Hagl, og Skuddet havde, ved at maatte gaae igjennem Bussene, tabt i Kraft, saa at det stak- kels Barn, skjøndt hun var ganske badet i Blod, dog kun havde faaet nogle lette Saar. Desuagtet var hun syg i flere Uger, formodentlig meest af den store Skræk.

Felix, hvem man i det første Dieblig slet ikke havde tænkt paa, gik, bævende over hele sit Legeme, til sin Fa- der og bad ham med grædende Taarer om Tilgivelse.

„Ulyksalige,” sagde Herr von Linden i en meget streng Tone til ham, „hvor nær har du ikke været ved at dræbe vort elskede Barn, din gode Søster? Jeg seer din Anger, og derfor vil jeg ikke gjøre dig nogen videre Bebreidelse, kun beder jeg dig i din hele Levetid at tænke paa denne Time.”

Og Eder, mine kjære Born, beder jeg ogsaa, ret ofte at tænke paa denne Begivenhed, for at I aldrig skulle blive fristede til at røre ved et Gевær eller noget andet Vaaben, der saa let kan blive farligt for Eder selv og Andre.

24.

Rækværket paa Trappegangen.

Den lille Albertine skreg saa høit, hun kunde. Man løb hende til Hjælp; hvad var da i veien med hende? Den lille Daare havde stukket Hovedet ud imellem Stængerne paa Trapperækværket for at see ned. Til hendes Lykke stode Tremmerne saa tæt ved hinanden, at hendes øvrige Legeme ikke kunde komme igjennem, ellers var hun maaskee styrtet ned; men nu kunde hun ikke faae sit Hoved tilbage igjen, og i denne Stilling raabte hun om

Hjælp. Det var godt nok til hende; hvad havde hun der at gjøre med sit Hoved? Hendes Fader, som var meget vred over denne dumme Streg, undersøgte først nøie, om hun i denne Stilling kunde tilføie sig nogen videre Skade, og da det ikke var Tilfældet, befalede han Barnepigen at blive hos Albertine, men dog ikke yde hende den ringeste Hjælp. „Hun faaer at see,” tilføiede han „hvorledes hun slipper ud igjen; vi ville give hende Tid til at tænke paa hendes gode Moders titgjentagne Forbud imod ikke at stikke Hovedet igjennem Rækværket.”

Mademoiselle Albertine kunde nu græde saa meget hun vilde, indtil hun hørte op af sig selv og tænkte, at hun dog hellere maatte, i Stedet for at græde, forsøge paa, om hun ikke ene kunde bringe sit Hoved ud. Efterat hun havde gjort alle Slags Forsøg, lykkedes det hende endelig at befrie sig; men hendes ene Drelap blødte stærkt. Jeg kan forsikre Eder for, at hun aldrig siden fik Lyst til at stikke sit Hoved ud igjennem Gelænderet.

Denne lille Historie erindrer mig om en meget sørgelig Begivenhed, som jeg var Vidne til. En Dreng, som i Ferierne opholdt sig hos sine Forældre, fandt Fornøielse i at sætte sig op og ride paa Rækværket og saa lade sig glide ned. Da han engang sætter sig op for at

nyde sin sædvanlige Fornøielse, taber han Ligerægten, styrter fra en betydelig Høide ned paa Steengulvet i Gangen og slaaer sig ihjel paa Stedet.

25.

Maalen i Suppen.

Amalie havde den dumme Bane at stifke alle de Maale, som hun ikke havde Brug for i det Dieblif, hun fik dem i Hænde, foran i sin Kjole. Allerede ofte havde hendes Fader sagt til hende: „Amalie, sæt dog de Maale, du har tilovers, paa et andet Sted, eller tag dem i det Mindste ud, førend du sætter dig til Bords; thi hvor let kunde der ikke falde en ned paa din Tallerken, og da kunde du sluges den med Mæden.”

Men Amalie agtede aldrig paa denne Advarsel, og hvad hendes Fader havde forudsagt, indtraf. Engang nedslugte hun en Maal med en Skeesfuld Suppe. Hun var meget nær ved at maatte opgive Mæden; dog blev hun endnu reddet af en duelig Læge, men under de frygteligste Smerter, thi denne var nødsaget til at aabne hendes Svælg med sine Instrumenter. Helbredelsen paafulgte først efter to Maaneder.

Maalen i Stolen.

Der var engang en meget uartig Dreng, som altid spekulerede paa, hvorledes han kunde spille Andre et Puds. En Dag stak han en Naal ind i en Kørstol, saaledes at Spidsen vendte opad, kaldte saa paa sin Søster, og sagde til hende, at hun skulde sætte sig. Denne, der allerede kjendte sin Broders Uartighed, stolede ikke paa ham, og gik bort. Den lille Døgenigt — jeg vil ikke sige Eder hans Navn — saae nok, at han denne Gang ikke kom nogen Begne med sin Søster og vilde nu udføre sine ondskabsfulde Streger et andet Sted; thi det var, som jeg allerede har sagt Eder, hans bedste Moerskab; men derved glemte han Maalen, og den blev altsaa staaende. Da han blev kaldt til Middagsbordet, sad allerede hans Forældre og Søster der. Han sætter sig nu ogsaa, men udstøder pludseligt et frygteligt Skrig. Man spørger ham, hvad der er paa Færde, men han klager sig og græder, uden dog at turde angive Aarsagen til sin Smerte. Hans Søster undersøger imidlertid hans Stol og bliver Maalen vaer, der endnu sidder deri, thi han havde befæstet den godt. „Aha,” udraaber hun, „der er Maalen, som du vilde

overtale mig til at sætte mig paa!" Nu mærker Drengens Fader, at han denne Gang har straffet sig selv for sin Uartighed, kaster et vredt Blik til ham og befaler ham, øieblikkeligt at forlade Stuen, for at han kan blive forbunden langt borte fra hans Dine.

Naalen havde bibragt Personen et temmelig farligt Saar; ved den tilfaldte Læges Duelighed blev han imidlertid helbredet paa nogle Uger: og skjøndt man i den første Tid frygtede for, at han skulde blive lam, og skjøndt han maatte lide meget, saa var der dog Ingen, som beklagede ham. Enhver sagde: Gud har ladet ham udstaae en retfærdig Straf; den, som graver en Grav for Andre, falder sædvanlig selv i den!

27.

Forskrækkelsen.

Herr Duber gik engang paa Gaden med sine to Børn. En Skare Mennesker tildrog sig deres Opmærksomhed, og da de traadte nærmere, saae de et ungt Menneske ligge paa Steenbroen; han var saa bevidstløs, at han ikke saae eller hørte noget af det, der foregik omkring ham; hans Dine stode halvt aabne, Lænderne bed han sammen og

Skummet stod for Munden af ham. Fra Tid til anden gjorde han saa heftige frampeagtige Bevægelser, at to stærke Mænd havde ondt ved at holde ham, og undertiden slog han sit Hoved saa voldsomt mod Brostenene, at man bærede for hans Liv. Denne stræffelige og kvalfulde Tilstand varede omtrent en halv Time: da blev han lidt efter lidt roligere og kom endelig ganske til sin Bevidsthed. Nu holdt en aldrende Kone, under Guf og Taarer, hans Hoved paa sit Skjød, og henvendte de ømmeste Ord til ham: det var hans Moder. Da han igjen følte sig kraftig nok, stod han op, støttede sig paa sin Moders Arm og bortffjernede sig langsomt med hende.

Herr Duber fulgte efter dem og spurgte Konen om Aarsagen til dette saa stræffelige Tilfælde. „Ak, min Herre,“ svarede hun, „det kan min Søn takke sine Legekammerater for, thi de indjog ham engang, da han var tolv Aar gammel, en heftig Skræk. En Aften silde maatte han gaae over en Kirkegaard ved Landsbhyen, hvor vi dengang boede. Da saae han pludselig en stor spøgelseagtig Skikkelse hæve sig op foran ham og udbrede Armene for at gribe ham. Skikkelsen havde ildrøde Dine og en ildrød Mund og havde et langt hvidt Linn om sig. Ved dette Syn blev min Søn saa forstræffet, at han faldt i Asmagt.“

„Skikkelsen, der troede, at han var død, fastede strax Lagenet af sig tilligemed det Hylster, der havde tjent som Hoved, og i hvilket der var anbragt et Lys, som skinnede igjennem tre Huller, der forestillede Dine og Mund. Det var en af min Søns Venner, der i Forening med fem andre Drengene vilde forstrække ham, for siden at gjøre sig lystig over ham. Han vidste ikke, hvilke gruelige Følger denne slette Spøg vilde faae. Han tog min Søn i sine Arme, kaldte hurtig sine Kammerater til, og efter forjæves at have søgt at bringe ham til sig selv, bare de ham, grædende og angrende deres Feil, til min Bolig.“

„Min arme Søn kom rigtignok snart derpaa til sig selv, men Frygt og Rædsel stod malet i hans Ansigt, da han igjen op slog Dinene; han sukede ængsteligt og syntes bestandig at ville undvige en skræffelig Gjenstand: Tanken om Spøgelseset stod endnu stedse for ham. I denne høist sørgelige Forfatning tilbragte han flere Dage og Nætter. Endelig, efter en lang og dyb Søvn, blev han roligere, og lidt efter lidt kom han sig ogsaa, men desværre, ganske kom han sig aldrig, den uhyre Skræk havde saaledes rystet hans Nerver, at han beholdt den frygtelige Sygdom, som man kalder Ligfald. Tid til anden lider han deraf, og De, kjære Herre, har været Vidne til et saadant Anfald!“

„O mine kjære smaa Benner,“ vedblev hun, idet hun vendte sig til Herr Duber's Børn, der opmærksomt havde hørt paa hendes Fortælling, „vogt Dem vel for at efterligne min ulykkelige Søn's Kammerater; i Deres Alder er der jo ingen Mangel paa uskyldige Fornøielser og Moerskaber; hvilke frygtelige Følger kan det ikke have, saaledes at indjage Nogen Skræk? og om det end ikke altid har et saa sorgeligt Udfald, som det var Tilfældet med min stakkels Søn, saa har det dog bestandig en eller anden skadelig Følge, og Faren for at fremkalde et uhelbredeligt Ondt er meget stor. Enhver Fornøielse, hvorved man kan skade en Anden, maa man undgaae, eller man er et slet Menneske. Men jeg er overbevist om, at De nu, da De have lært min ulykkelige Søn at kjende, aldrig ville tænke paa den grusomme Moerskab at forstrække Nogen!“

28.

Bierne.

„Mar, Papa giver dig Tilladelse til at gaae ned i Haven,“ sagde Husets Tjener til en tiaarig Dreng, „men kom ikke for nær til Bifuberne, der staae nede ved Muren. Du veed, at Bierne ere bevæbnede med en lille

Braad, som kan foraarsage dig voldsomme Smerter, naar den kommer til at sidde i dit Kjød. Gjør altsaa ingen dumme Streger: hold dig bestandig borte fra Bifuberne!"

Men Max horte til de Dreng, der gjerne gjøre dumme Streger, og desuden var han et meget uldydigt Barn: han indbildte sig, at man kun derfor ikke vilde lade ham gaae hen til Bierne, fordi man frygtede for, at han skulde pille af deres Honning. „Saadan en Bi skulde ogsaa ret være et farligt Dyr," sagde han, „den er neppe saa stor som en Bønne! Saadan Noget lader jeg mig ikke bilde ind: jeg veed, hvad jeg har at gjøre!"

Med disse Tanker listede den lille Patron sig langs Muren, indtil han var kommen til Bifuberne. Da han nu mærkede, at der kun fløi meget faa Bier ud og ind, blev han mere modig. Med en lille Stok, som han stak ind i Aabningen paa en af Kuberne, vilde han lidt efter lidt trække noget Honning ud; thi Honning holdt han saa særdeles meget af. Strax skrider han til Værket. Men neppe er Stokken bragt ind, før en heel Bisværmer trænger sig ud af Aabningen, summer omkring ham og sætter sig paa hans Hoved og Hænder. Tusind Braadde føler han gjennembores sin Hud, og, idet han udstøder et frygteligt Hviin, flygter han derfra. Men Bierne ere lige

faa hurtige som han og forlade ham ikke. Endelig naaer han op i Stuen, hvor hele Familien netop er forsamlet, og i største Hast stikker han det saa haardt saarede Hoved under den ene Sophapude. Alle de Tilstedeværende springe til, bemærke strax Bierne, der endnu omsværme den ulhykkelige Dreng, og forjage dem ved at sprænge Vand i Luften. Nu beskæftiger man sig med den arme Max, i hvis Haar og Klæder Bierne sidde fast, og vasker hans Hoved og Hænder med Eddike og Vand. Om hans skræffelige Smerter kan man ikke gjøre sig noget Begreb, efter saa Minuters Forløb ere hans Ansigt og Hænder ildrøde og opsvulmede; Smerterne vare saa voldsomme, at man frygtede for hans Liv. Derpaa blev han bragt til Sengs; en heftig Feber indfandt sig, og han var længe syg: men dog kunde han skatte sig meget lykkelig ved at være sluppen saaledes derfra.

Det kan jeg forsikre Eder, mine kjære smaa Læsere, at Max aldrig siden den ulhykkelige Dag følte sig fristet til at smage paa Honningen i Bifuberne; men hvad der er endnu mere, han hørte fra nu af paa de Advarsler, man ogsaa ved andre Leiligheder gav ham, og var ikke mere saa ufornuftig at troe, at man kun forbad ham dette eller hiint, fordi man fandt Fornøielse i at være ham imod.

Brønden og Vinduet.

Talen er her, mine kjære Læsere, ikke om Pumper, saaledes som vi finde dem paa vore Gader og i vore Gaarde, men om Brønde, hvilke I uden Tvivl ogsaa allerede ofte have seet paa Landet. Der er nu mange Børn, som aldrig saasnart bemærke en saadan Brønd, før de skulle hen til den og see ned i den; ja nogle ere saa uartige at spytte derned og more sig over de Kredse, som fremkaldes paa Vandets Overflade. Dette er nu meget slet gjort, for det Første, fordi de gjøre Vandet ureent, som Folk betjene sig af til Livets sædvanlige Fornødenheder, og for det Andet, fordi Børnene skade deres Mave ved den overflødig Spyttten. Men, hvad der er langt farligere, det kan let skee, at Børn, ved at boie sig ud over Brøndkarmen, blive trukne ned af deres Overkrops Længde og styrte ned i Brønden. Den mindste Skade, de kunne gjøre sig ved et saadant Fald, er et betydeligt Saar; men sædvanlig slaaer de sig ihjel eller drukne.

Undgaaer derfor, mine kjære Børn, at komme for nær ved en saadan Brønd.

Den lille Louise, hvis Forældre boede i mit Huus,

i tredie Etage, lagde sig for langt ud af Binduet og var saa uhykkelig at styrte ned, hvorved hun brækkede Halsen.

Værer derfor ogsaa forsigtige, naar I see ud af Binduet!

30.

Tommermandens Værktøi.

En Tommermand arbeidede engang i en Gaard; med sin store skarpe Dre tilhuggede han en Bjælke. Julius havde længe seet Manden arbejde og brændte af Begjærlighed efter, ogsaa at prøve Dren. Da Tommermanden var gaaet bort for at spise, gik Drengen ud i Gaarden, saae noie efter om Noget bemærkede ham, traadte hen til Bjælken, tog Dren, løftede den op og anstrængte nu alle sine Kræfter for at afhugge en Spaan, hvilken han vilde fremvise for sine Legekammerater som et Beviis paa sin Færdighed. Hans Færdighed har dog neppe været synderlig stor, thi han huggede sig midt igjennem Foden. Nu kunne I tænke Eder, hvor frygtelig han skreg, og hvilke heftige Smærter han maatte udstaae. Han blev strax bragt til Sengs og forbunden af en meget duelig Læge; men desuagtet blev han lam hele sin Levetid.

En anden Dreng saae en stor Stige, som naaede lige

op til Taget, og hvorpaa Murerne stege op og ned. Det vilde han gjøre dem efter; men da han næsten var kommen til Taget, faldt han ned og var død paa Stedet.

31.

Krudthornet.

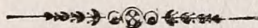
Da Herr Willer vendte tilbage fra Jagten, lagde han sin Jagttaske paa en Stol og bortffjernede sig. Hans Børn, Valentin og Julie, traadte ind i Stuen, da deres Fader gik ud deraf. Strax løb Valentin hen til Jagttasten og sagde til sin Søster: „Julie, lad os engang see, om Papa har haft en god Jagt! Aha, der føler jeg allerede et Par lange Dren; en Hare, en Hare!“ Med disse Ord trak han Dyrets Hoved frem og viste Julie det. Men Krudthornet var blevet trukket frem med og faldt paa Gulvet. Ved dette Syn udstøder Valentin et nyt Glædesstrig. „Søster,” siger han, „der er Krudthornet, nu kunne vi gjøre et lille Fyrværkeri!“

„O ja,” gjentog Julie, „et Fyrværkeri! et Fyrværkeri!“

Valentin aabnede Krudthornet, rystede noget Krudt ud i sin hule Haand og kastede det i Kaminilden. Det

futtede dygtigt! Nu strøede han lidt ud paa Bordet og antændte det; o, hvor det morede de to Børn!

Julie, der slet ikke kjendte Krudtets frygtelige Virkninger, tog derpaa Krudthornet og holdt dets Aabning hen over det endnu brændende Papir, hvormed de havde antændt det Krudt, de havde strøet paa Bordet, og lod, i den Hensigt at forlænge Fyrværkeriet, nogle Krudtkorn falde derpaa. Men, o hvilken Ulykke! Flammen slog ind i Hornet, og i samme Dieblis opstod, som I nok kunne tænke Eder, den skrækkeligste Explosion; hele Værelset stod i Lue, Møblerne bleve kastede fra deres Pladser, og Ruderne sprang i tusind Stykker. De to uforsigtige Børn bleve slyngede til Jorden, som om et Lynslag havde truffet dem. Da man løftede dem op, vare de næsten livløse; paa dem begge var Ansigtet forbrændt, og hele Legemet forslaaet. Julies høire Haand, med hvilken hun havde holdt Krudthornet, maatte sættes af, da Gaaret blev kræftagtigt; Valentin mistede sit venstre Die, og efter langvarige, heftige Smerter og Kvaler, vare de begge stamferede og lemlæstede.

Rettelser.

- Side 17, Linie 6 f. n. smaae l. smaa.
— 19, — 13 sprælde l. sprælle.
— 33, — 3 oprive l. opdrive.
— 46, — 6 f. n. Taare l. Taarer.
— 56, — 10 ville l. vilde.
— 57, — 10 et lille Jldsted l. en lille Jldgryde.
-

